

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Anonyma.; af Anonyma [i.e.: Sille Beyer].

Tankebilleder eller kvindelige Situationer : et
Forsøg

Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søns Forlag, 1853

80 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Rⁿⁱ

Tankebilleder.

af

Anonyma.

1853

~~44. - 444.~~

57. - 81. 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130009870599

Tankebilleder

eller

kvindelige Situationer.

Et Forsøg

af

Anonyma.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Sønns Forlag.

Trykt hos Sally B. Salomon.

1853.

1967 Midwinter

1967 Midwinter

1967 Midwinter

to

1967 Midwinter

1967 Midwinter

1967 Midwinter

1967 Midwinter

Indhold.

	Page
Barnet.	
I.	1.
II.	4.
Den unge Pige.	
I.	7.
II.	9.
III.	13.
Hustruen.	
I.	17.
II.	24.
Moderen.	
I.	29.
II.	35.
Matrenen.	
I.	40.
II.	45.
Ammen.	
I.	52.
II.	56.
Den gamle Pige.	
I.	60.
II.	65.
Den emanciperede Kvinde	72.

Inhalt

1	1
2	1
3	1
4	1
5	1
6	1
7	1
8	1
9	1
10	1
11	1
12	1
13	1
14	1
15	1
16	1
17	1
18	1
19	1
20	1
21	1
22	1
23	1
24	1
25	1
26	1
27	1
28	1
29	1
30	1
31	1
32	1
33	1
34	1
35	1
36	1
37	1
38	1
39	1
40	1
41	1
42	1
43	1
44	1
45	1
46	1
47	1
48	1
49	1
50	1
51	1
52	1
53	1
54	1
55	1
56	1
57	1
58	1
59	1
60	1
61	1
62	1
63	1
64	1
65	1
66	1
67	1
68	1
69	1
70	1
71	1
72	1
73	1
74	1
75	1
76	1
77	1
78	1
79	1
80	1
81	1
82	1
83	1
84	1
85	1
86	1
87	1
88	1
89	1
90	1
91	1
92	1
93	1
94	1
95	1
96	1
97	1
98	1
99	1
100	1

Barnet.

I.

„Der var en Tid, da jeg var meget lille,
Min hele Krop var kun en Alen lang,
Sødt, naar jeg denne tænker, Taarer trille
Dg derfor tænker jeg den mangen Gang.“

J. Baggesen.

an der tænkes noget Smukkere, noget mere Harmonisk end denne barnlige Stemmes overgivne Latter? See hvor hun tumler sig hijs paa Grønsværen! See hvor Vinden spiller i de tykke guldgule Lokker, hvor de slagre! snart ombølge de den buttede Hals og de runde, hvide Skuldre, snart staae de langt ud fra Baghovedet, idet de lig en Fane vaie for Vinden, snart falde de atter som et tæet Slør ned for Ansigtet og standse saaledes for et Dieblisk hendes livlige Bevægelser. Hvad mon der paa engang har tildraget sig hendes Dpmærksomhed? See, hvor ube-

1

vægelig hun staaer, Fingeren paa Munden, det lille Hoved fremadvæiet, o, det er sikkert Fuglen hist i Busten! Ja rigtig — nu nærmer hun sig, hvor langsom, hvor forsigtig, hun vover neppe at berøre Jorden, af Frygt for at strække det lille bevingede Væsen, hun saa gjerne vilde betragte nærmere. Hun udstrækker den ene Fod, idet hun hæver sig paa Epidemien af den anden, for saaledes saa lydløs som mulig at nærme sig Busten — men, o vee! Fuglen hæver sig paa sin lette Vinge og er alt langt borte over alle Havens Træer og Buske. Et Dieblisk seer hun lidt mismodig efter den, men ogsaa kun et kort Dieblisk, alt har en ny Gjenstand tildraget sig hendes Opmærksomhed. See Sommerfuglen hist i Rosenbusten! Hvor glimtende, hvor straalende, den kan dristig maale sig med Regnbuen i Farvepragt. Da hun for lidt siden med langsom Forsigtighed vilde nærme sig den smukke lille Fugl, fløi den bort inden hun naaede den; hun vil derfor denne Gang bære sig klogere ad, selv let som en Sommerfugl flyver hun hastig hen til Rosenbusten, og griber hurtig om Grenen — men, o Sorg! Sommerfuglen svinger sig op i Luften og daler først paa en fjernt staaende Mellem, medens en fæl Rosentorn er saa grum at trænge ind i en af de

smaa Fingre. Grædende tager hun Haanden til sig
 og med store Taarer i de mørkeblaa Dine seer hun
 bedrøbet paa den saarede Finger; dog i samme Die-
 blif kommer Caro springende, den nydelige Caro, Per-
 len for alle Hunde, smykket med det mørkerøde Sa-
 fians Bjeldehalsbaand er den uimodstaaelig. Denne
 kjære Legekammerats lystige Hop og Spring forjage
 strax hendes Mismod og seende begynder hun at løbe
 omkay med den. O! lykkelige Alder, hvor Læben
 smiler medens Diet endnu er bedugget af Taarer,
 hvor det ene Ønske afløser det andet, inden det endnu
 egentlig er blevet „et Ønske;“ held Den, der ønsker
 tusinde Ting, det er igrunden Intet at ønske. Med
 kort Aandedrag og blussende Kinder synker hun ende-
 lig træt om i Græsset; dog Ro og Stilhed er ikke
 hendes Sag, neppe har hun nogle faa Dieblikke hvil-
 let, før hun seer tusinde vndige Blomster prange i
 Grensbæren, den ene deiligere end den anden og strax
 er al Træthed forsvunden. Knalende plukker hun
 Jordens vndige, dustende Døttre for at binde dem i
 en Krands, hvormed hun vil smykke sin kjære Lege-
 kammerat, den uforlignelige Caro.

II.

Med barnlig Andagt bad min unge Læbe,
 Den Bøn min fromme Moder lærte mig:
 O, gode Gud! o, lad mig altid stræbe,
 At vorde viis og god og ligne Dig!

J. Paggesen.

Nei, det var næsten for megen Modgang paa en Dag! Den stemme Maren Stuepige har væltet hele det smukke Duffehuus, alt det deilige Legetøi er slaaet i tusinde Stykker, ikke en eneste af de smaa Talerkener eller Fade ere hele, Kopperne uden Hanke, Theepotten, Chocoadekanden, Alt sønderslaaet. Ja, selv Marie, den prægtige Duffe med det lange sorte Haar, der næsten er ligesaa stor, som det smukke Barn selv, er beskadiget, Næsen stamferet, Ansigtet skrabet, ikke Spor af fordums Skjønhed. Høit grædende staaer det ellers saa livsglade Barn ved Siden af al denne Ødelæggelse, klagende forsikkrer hun: at hun aldrig vil komme til at see mere, alt det deilige Legetøi hun har faaet af Papa og Mama og de kjære Bedsteforældre ødelagt, ja, naar endda Marie var bleven sparet, men hun er ligesaa fordærvet som alt det Øvrige, Næsen slaaet flad, det er næsten ikke mulig at opdage, at hun har en Næse. Hukkende kaster den Lille sig paa Gul-

det ved Siden af det Sodoma og Gomorra hvortil
 Stuepigens Ubehændighed har forvandlet det jærliche,
 elegante Dullehuus. Den kjærlige Fader taler op-
 muntrende Ord til sin lille Yndling, som skjuler det
 ellers saa smilende Ansigt i de smaa Hænder, medens
 en Taarestrom baner sig Wei mellem de hvide, buttede
 Fingre. Han lover hende at erstatte Skaden, i
 Forening med Mama, at kjøbe nyt Legetøi, en ny
 Dulle. Da ringer det paa Klokken, Døren aabner
 sig og et lidet, fattigt Barn viser sig i denne; tynde
 utilstrækkelige Klæder bedække kun tildeels den lille,
 usle Skabning, Kinderne ere indfaldne, Øinene glands-
 løse, det brune Haar hænger mat ned om det blege
 Ansigt, Armod og Glendighed staae prægede i hvert
 Træk. To store Taarer trille langsom ned af Kin-
 derne og med en svag, klangløs Stemme siger Barnet
 udstrækkende den skjælvende Haand: „jeg fryser, jeg er
 fulden.“ Det paa Gulvet siddende, grædende Barn
 tog pludselig Hænderne fra Ansigtet, saae op og en
 Anelse om, at der gibes tungere Taarer end dem, der
 flyde for sønderflaet Legetøi, gennemfløi den Lilles
 nys saa utrøstelige Sind. Hurtig springer hun op og
 idet hun med sine smaa, varme Hænder griber det
 fattige Barns udstrakte, kolde Haand udraaber hun:

„Fader! Moder! jeg vil intet nyt Legetoi have, Ma-
 rie kan blive meget pæn, uagtet hun ingen Næse har,
 giv, o jeg beder! giv dette fattige Barn de Penge,
 for hvilke der skulle kjøbes Legetoi til mig; hun fry-
 ser! hun er sulten!“

Den unge Pige.

I.

Siig, mindes Du, vi gif engang
 En Aftenstund ved Søens Bove?
 Et Barn endnu, Du lo, Du sang.
 Og Echo gav de tætte Skove;
 Du sprang saa let som Hinden springer
 Ved Bøssens Knald, Dit Sommerschaaf
 For Vinden sløi — en Alf med Binger
 Du syntes mig i Aften sval!

G. P. Holst.

 vor hun er fortryllende! hvor hendes smukke
 Dine straaale af Munterhed og Glæde! hendes barnlig-
 rene Blik siger tydeligt, at det er den muntre Dands, den
 livlige Musik, den glimrende Belysning, de mange pyntede
 Mennesker, kort selve Ballets muntre Livlighed og kun
 dette, som bringer hendes Hjerter til at banke. Intet
 hemmeligt Onske om at være „Baldronning“ bringer

hende til at sammenligne sig selv med „Beninderne,“ til at tænke paa, om hun eller de faae meest dandsed, om der bliver inclineert meest for hende eller for dem. Hun hengiver sig med liblig Glæde til Dandsen for Dandsens egen Skyld, hun er glad fordi hun dandser og dandser fordi hun er glad, hun nyder denne, om man vil, ubevidste Lykke, som kun Ungdommen skjænker, men som maaskee netop paa Grund af dens Ubevidsthed er den største, den sandeste, fordi den nydes uden al Reflection, uden alle Forsøg paa at raffinere den, ved at gjøre sig den ret klar og bevidst og hvorved vistnok det Bedste af Nydelsen gaaer tabt.

Nu er Touren til hende at figurere, med hvilken Anstand, med hvilken Ynde hun svæber frem den lille Fod berører neppe Gulvet, hendes Bevægelser ere saa lette, saa ætheriske, at man troer at see en af Gratiernerne. Hvor Violfrandsen tager sig smukt ud paa det blanke, mørkebrune Haar, hvor den simple, hvide Kjole passer godt til denne smukke, unge Piges fordringsløse og netop derfor saa tiltalende Bæsen. Ansigtets fuldendte Oval, Profilens clasfiske Regelmæssighed, den lille Munds skjælmste Smil, men fremfor Alt det store Dies sjælfulde Blik gjør, at Alle, som see hende ubilkaarlig udbryde: hvor hun er smuk! hvor hun er elste-

lig! Dandsen er endt, see hvor beskeden hun trækker sig tilbage hist i Hjørnet under den store Candelaber, en prægtig Blomstervase, staaer ved hendes Side, fyldt med Floras yndigste Børn, dog er hun selv en yndigere Blomst end den alleryndigste; thi ved Synet af hende aner man, at hun vil opfylde de Løfter hendes elskelige Personlighed uvilkaarlig gjør; man føler at dette smukke Ydre maa indeslutte en endnu skjønnere Sjæl, at dette barnlig-kloge, sjælsfulde Die tyder paa et rigt Indre; man indseer, at hun tilfulde vil opfylde Kvindens skjønne Bestemmelse: at udbrede Glæde og Lykke i en lille Kreds, at være Familie-livets gode Genius.

II.

„Ehret die Frauen!

Sie flechten und weben

Himlische Rosen in's irdisches Leben.“

f. Schiller.

Bedstefaderen var netop falden i en let Slummer, sagte fjerner hun sig fra Sengen, stille sætter hun sig til sit Haandarbejde og syer atter med anstrengt Flid. En enkelt Gang slipper hun Øytsiet,

for enten ved Gnidning eller ved at aande paa de kolde Fingre at bringe Varme og Blodcirculation tilveie, thi Hænderne ere næsten stive af Kulde, da hun har vaaget hele Natten, i et koldt Værelse, over den syge Bedstefader. Bedstemoderen var forlængst hensovet; Moderen havde de jordet for meer end et Aar siden; Faderen havde hun aldrig seet, han var død paa en Søreise langt fra sine Kjære, inden hun endnu var to Aar gammel. Nu var den gamle, svage Bedstefader og Datterdatteren ene tilbage og sloge sig kummerligen igjennem med forenet Flid og Sparsomhed; men nu havde Bedstefaderen været syg i tre Uger. Det han erhvervede ved Afskrivning af Acter og Noder var saaledes faldet bort; dette var et stort Tab, men et langt større var det, at den unge Pige, paa Grund af hans Sygdom, ikke saa uafbrudt kunde blive ved Sytøiet som tidligere: hvad hjalp det, at hun gik seent til No og stod op med Solen, at hun sad krumhøiet over Sytøiet og spede, og spede til de trætte Hænder sank kraftesløse ned i Skjødets, til de matte Dine uvilkaarlig lukkede sig, det vilde dog ikke forslaa; især nu, siden den flemme Sygdom. Tusinde Gange om Dagen maatte hun kaste et kjærligt Blik

til den syge Bedstefader, hundrede Gange maatte hun op og rette ved Hovedpuden, at han dog kunde have det nogenlunde taaleligt, men det sinkede, det tog Tid — hvilken ubeskrivelig Lidelse er det ikke for en søn, kjærlig Sjæl „ikke at have Tid“ til at være kjærlig, at maatte sætte en Dæmning for dette rige Bæld af søn, kjærlighedsfuld Hengivenhed, ikke at turde udtale alle disse hjertelige Ord, der i rig Fylde strømme til Læberne, fordi denne kjærlige Glæddren „tager Tid“, fordi Tiden udelukkende skal anvendes til Arbejde, til at skaffe Brødet.

Nu slumrer Bedstefaderen, nu skal der paanyret anstrenget, ret uafbrudt syes; atter sidder hun krumbeiet over Arbejdet, atter sner de udmagrede Hænder utrættelig, atter stirre de matte Dine uafbrudt paa Sytøiet. Dog lidt efter lidt var det, som om det sammensjunkne Bryst udvidede sig, Holdningen blev rankere, det matte Die livligere, en fin Rødme farvede de indfaldne Kinder, et svagt Smil svævede om de blege, men dog saa smukt formede Læber. Hvad var Grunden? Al! det var Ungdommen, hun var kun atten Aar, og Ungdommen, kan ikke aldeles fortabe sig i uafbrudt Smerte, den maa give sig tilkjende ved enkelte Lykklimit af

oplivende Glæde, hvilke lig Stjernesud gennemfare
 Sorgens Nat og i saa Dieblikke oplyse den
 dunkle Himmel. Det er kun den modnere Alder,
 der saaledes lever sig ind i Sorgen, at denne end
 ikke momentvis forlader Tanken. Lykkelige Ungdom!
 det var Haabet, de Ulykkeliges kjærlige Søster, som
 indlullede hendes Sjæl i smilende Drømme. I
 Phantasien saae hun en tarvelig Velstand udbredt
 over den kjære Bedstefader og sig selv, hun saae ham
 sidde i en blød, udstoppet Lænestol, indhyllet i en
 ny, varm Slaabrok, en Kop dampende Thee stod hos
 ham, ved Siden laae en nys udtrøget Pibe, af hvil-
 ken han med Velbehag havde indsuget lange Drag
 af sin Yndlingstobak, han behøvede nu ikke mere at
 affkrive Noder, men læste høit for hende, af de
 hende saa kjære gamle danske Krøniker. Hun selv
 sad og syede, men ikke længer med Overanstrengelse,
 i Vinduet stode nogle blomstrende Roser og Nelliker,
 som hun nu havde Tid til at frede om; hun kunde
 nu ogsaa hver Søndag gaae i Kirke og efter Guds-
 tjeneften spadsero en lang Tour venlig sladdrende
 med den kjære Bedstefader — — da lød en tør,
 stakaandet Hoste fra Sengen, Bedstefaderen reiste sig
 halv op og sagde mat: „har Du lidt varm Drikke

til mig, mit Barn! jeg er tørstig!" En ubestribelig Smerte leirede sig paa hendes blege Ansigt, alle hendes deilige og dog saa beskedne Lustflotte styrtede øieblikkelig sammen, Bedstefaderen var lidende, Bedstefaderen vilde have varm Drikke, og — hun havde ingen varm Drikke, hun havde intet Brænde.

III.

— — Mændene kjende ikke Kjærlighed. Det er en uhyre Skuffelse, naar en Kvinde troer sig virkelig elsket — elsket for sin egen Skyld — for Eiendommeligheden i hendes evige Væsen og dets nødvendige Forhold til Gud. — Saaledes vil dog en Kvinde kunne elste; men sætter hun sit Liv og sin Salighed deri, bliver hun en Afgudsdyrkerinde — hendes Afgud var et Stenbillede, som kun hendes egen Tanke og Begeistring gav Liv — det vil blive til Sten igjen, som det var — det vil omstyrte, naar hun vaagner af sin Drøm, og isønderknuje hende i Faldet."

B. S. Ingemann.

Hun laa næsten livløs paa Leiets, liigbleg og med tæt sammenpræksede Læber, Dinene fast tillukkede, Hænderne iiskolde og saaledes havde hun alt ligget i flere Dage. De kjærlige Slægtninge stode med taare-

vædede Dine og betragtede i ængstelig Spænding den dem saa kjære Eyge; ofte troede de, at hun alt var hensøbet, men da steg atter et dybt, tungt Suf op fra det sig krampeagtigt hævede Bryst og de saae, at hun endnu levede. Grædende klappede Moderen hendes kolde Haand, kjærlig kysjede Faderen hendes Pande, idet han kjærtegnende lod sin Haand glide ned over hendes blege Ansigt, al denne Ombed syntes at opvarme hende, det var ligesom om Forældrenes Kjærlighed optøede den Fiskulde, der havde stivnet hendes Lemmer, Liv og Varme vendte atter tilbage, hun aabnede halvt Dinene og forsøgte at smile; da erklærede Lægen hende for frelst, for uden Fare. Efterhaanden vendte hendes Bevidsthed om de udvortes Ting tilbage, hun saae og mærkede, hvad der foretoges med hende og hun undrede sig, hun forekom sig selv som en Saaret, der absolut skal amputeres, uagtet Skuddet har truffet Brystet; men hun taug og lod dem handle, som de vilde. Til sidst seirede hendes gode Natur, Kræfterne vendte atter tilbage, og hun bevægede sig igjen i den kjære Kred, paany spslede hun om de dyrebare Forældre, men den glade Nynnen, den muntre Latter, som tidligere saa meget havde glædet dem, var aldeles

forstummet. Hun var kjærlig som altid, ja maaskee endnu kjærligere end før, men en ubeskrivelig Alvor var udbredt over Alt, hvad hun foretog sig, hendes Bevægelser vare langsomme, næsten livløse, Smilet veemodigt, det var, som om hun smilede gennem Taarer. „Den flemme Sygdom,“ — sagde Forældrene med en jagte Hovedrysten, „hvor den har forandret Dig, Du kjære Barn! men nu bliver Du nok snart rask igjen, nu kommer Sommeren, den milde, varme Sommer.“ „Ja, nu kommer Sommeren,“ svarede hun med et kjærligt Smil og kysjede Faderens Pande, kysjede Moderens Haand.

En Aften sad hun ene ved Lampen og læste, da stormede Broderen ind, tog hende i sine Arme og raabte: „Søster! kjære Søster! Du skal blive hævnnet! Vel har Du aldrig sagt et eneste Ord, men jeg kjender dog Din Smerte, Din Kummer. Men nu skal Du blive hævnnet. See, dette Brev sender jeg imorgen til hans Bureauchef og han er compromitteret, han vil ikke kunne blive i sin Stilling, hans Fremtid er tilintetgjort, hans Lykke dræbt, som han har været Din Lykkes Morder.“ „Jeg har Intet at hævne,“ svarede hun, og blev endnu blegere, „og,“ tilføiede hun, idet hun med et Alvorsblik saae Broderen ind i

Diet, „er min Lykke virkelig myrdet, er det ikke ham, men mig selv, jeg maa anklage; hvorfor har jeg ikke forstaaet at bevare mit Hjerte, hvorfor har jeg ubesindig hengivet min hele Sjæl til en eneste Tanke, hvorfor kan jeg endnu bestandig ikke løsrive mig fra denne Tanke, uagtet jeg veed, at Alt er forbi. Nei, min kjære Broder! Tak for Din broderlige Kjærlighed, men hævnens vil jeg ikke. Hvor kunde Du et Dieblif troe, at jeg vilde bringe Sorg og Ulykke over Den, der er mig kjærest paa Jorden? Nei, isandhed! kan jeg Intet bidrage til hans Glæde, bedrøve ham, vil jeg ikke.“ „Da vil paa Ære jeg,“ sagde Broderen og greb Brevet. En dyb Rødme udbredte sig hastig over hendes Pande, Hals og Barm og i en bestemt Tone sagde hun: „Du har maaskee dog Ret, det er vel Svagbed af mig, lad mig see Brevet.“ Han rakte hende det, Lærerne traadte hende i Dinene ved at gjensee de kjære, dyrebare Skriftræf; da hun havde læst et Par Linier, saae hun, at Brevet virkelig var i høi Grad compromitterende og hun vilde ikke læse videre, hun vilde intet Uværdigt erfare om Den, hun satte over Alt og Alle. Broderen dreiede sig lidt bort og dette Dieblif benyttede hun til at holde Bre-

vet over Lampen, hvilket ogsaa i samme Minut blus-
fede i klare Flammer. „Søster, hvad gjør Du!“
raabte Broderen og greb om hendes Haand; men
det var forfildt, Brevet var tilintetgjort, kun Afke og
Støv faldt ned paa Bordtæppet. Med et glad
Smil svarede hun: „jeg hæbner mig!“

Hustruen.

I.

— Hun kjender den Maade, paa hvilken jeg pleier at ringe; naar jeg nu indensfor kan høre en Stoien og Larmen af hende og Børnene, og hun selv stiller sig i Spidsen for den lille Skare, selv saa barnlig, at hun synes at rivalisere med Børnene i at juble — da føler jeg, at jeg har et Hjem. Og naar jeg da seer alvorlig ud (Du taler saa meget om at være Menneſkekjender, hvor er dog Menneſkekjender, som en Kvinde!) hvor forandret er da ikke dette næsten overgivne Barn; hun bliver ikke fortviolet, faaer ikke ondt, men der er en Kraft i hende, der ikke er haard, men uendelig bsielig, som det Sværd, der kunde bide Stene, og dog vikles om Livet. Eller naar hun seer, at jeg nok snarere er gnaven (Herre Gud, det hænder ogsaa), hvor estergivende kan hun da ikke være, —”

S. Kierkegaard.

 vilken ubeskrivelig Lykke stod ikke præget i de fine Træk! Med et næsten saligt Smil saae hun sig om i Hgtefællens Arbejdsværelse, hver Bog fik et kjærligt Blik, hvert Stykke Papir blev omhyggelig

lagt paa dets Plads, ikke et Støvgran fandtes i hele Bærisset, med en ziirlig Bifte af indiske Fuglesjeder havde hun selv affløvet hvert Brev, hver Notice, hver Bog, og nu laa Alt aldeles, som den elskede Egtefælle havde forladt det. Han saae aldrig et Støvgran paa Skrivebordet og var dog fuldt og fast overtydet om, at der aldrig blev „støvet af“ — men heller Ingen, uden Hustruen selv nærmede sig denne Helligdom, over hvilken hun havde lyst Fred; nu lod hun de smukkeste af sine blomstrende Urtepotter bringe ind og ordne i nydelige Grupper om Skrivebordet, selv lagde hun en allerkjæreste Papirmappe midt paa Bordet, som hun, i de fjorten Dage, Manden havde været bortreist, havde broderet til ham — blot han nu maatte finde den smuk! Nu slog Taffelubret, glad talte hun Slagene, af! det var kun ti Slag — og han kom ikke før Klokken tolv. Hvorledes skulde hun saae disse to lange Timer til at gaae? Med et let Suf saae hun sig om i Stuen, nei, her var virkelig Intet mere at gjøre, her var Alt saa smukt, saa nydelig ordnet at end ikke den mindste Forandring var mulig, hun gik paany ind i Episestuen — dog her var heller Intet at gjøre om, hun havde jo selv nys ordnet Alt paa det Omhyggeligste. Der

gives maaskee Dem, der vilde have smilet ved at see hende pryde Frokostbordet med det smukkeste Dækketøj, smykke det med duftende Blomster, fort, arrangere det „som til Selskab“, og dog var der kun to Couverts — men det vilde da kun være Dem, der ikke forstaae, hvor poetisk det daglige Liv kan være; Dem, der ikke fatte, hvor uendelig opfindsom Kjærligheden er i at berede sin Gjenstand tusinde smaa Overraskelser, i at aflure den ethvert nok saa lille Onske. Fra Spisestuen gik hun paany ud i Kjøkkenet, hvor hun atter paalaa Pigerne at være ret omhyggelige, at endelig Intet skulde mislykkes. Hun gik igjen tilbage til Studerbærelset; ah! hvad var det, som Luftstrømningen fra det aabne Vindue førte henimod hende? Et lille Stykke Papir! Hurtig tog hun det op, der var kun skrevet tre Ord derpaa, men det var Egtesællens Haandskrift, det var Latin, saa hun forstod det ikke, men da han havde skrevet det, maatte det naturligviis være herligt, guddommeligt; forsigtigt lagde hun det paa Bordet og saae sig med speidende Blikke om i Stuen, for at see, om ikke Vinden havde spillet hende flere Puds og bortført flere „guddommelige Tanker,“ thi Alt, hvad han skrev, hvad han sagde, hvad han gjorde, fandt hun ganske

mageløst, mesterligt, efter hendes Mening kunde Ingen i fjerneste Maade sammenlignes i Aand, Būd og Kløgt med ham.

Hun kastede paany et Blik paa Uhret, af! den viste endnu ikke paa halv elleve. Med et lille Suk satte hun sig i Lænestolen, og gjennemlæste atter de Breve, hun havde modtaget fra Egtesællen i hans Fraværelse; egenlig var det overflødigt, thi hvert Ord stod med uudslettelige Træk indpræget i hendes Sjæl, hun havde hver Morgen gjennemlæst dem alle, fra det første til det sidste, og hver Dag havde han skrevet, hver Dag havde han tilsendt hende kjærlige, hjertelige Ord, der sagde hende, at hun mindedes med samme ømme Hengivenhed, som den, med hvilken hun selv bevarede ham i Hjerte, Sind og Tanke. Da hun nu igjen havde gjennemlæst Brevene, lod hun Haanden med det sidste synke ned i Skjødets, lullede Dinene for end tydeligere at lade Egtesællens elskede Personlighed træde frem for det indre Blik og gjennemgik i Tankerne hele deres lykkelige Samsiv. Hun mindedes med Henrykkelse, hvor ofte han i de lange Vinteraftner havde forelæst hende sine nyeste Arbejder, hvorledes han da spøgende bekvæmte hende for at være altfor entusiastisk, altfor begejstret, hun min-

dedes med inderlig Glæde, hvor ofte han havde raad-
 ført sig med hende i alvorlige Livsforhold, hvor me-
 gen Bægt han laa paa hendes Mening, hvor megen
 Priis han satte paa hende. Hun tænkte tilbage paa
 den Tid, da han havde været saa overmaade syg, at
 hun havde frygtet for hans Liv, paa de dødelige
 Øngstelser, de gruelige Sjælslidelser hun da havde
 gennemgaaet, og nu forekom det hende dog, som om
 selv denne Tid havde havt sin Lykke, som om hun
 uden denne Sygdom ikke vilde have kunnet vise ham hele
 sin ubeskrivelige Kjærlighed, hele sin grændseløse Hen-
 givenhed; hverken Dag eller Nat var hun veget fra
 hans Leie, og da han begyndte at komme sig, med
 hvilken utrættelig Omhed omgav hun ham da ikke og
 hvor glædede hun sig ved hvert Spor af tilbage-
 vendende Sundhed og Kraft. Hun takkede Himlen
 med erkjendtlige Glædestaarer, fordi hun isandhed var
 hans Sjæls Fortrolige, fordi hun besad Hustruens
 høieste Lykke: at være Ægtefællens aandige Veninde,
 at dele hans aandige og sjælelige Liv. Hun mindedes
 med den dybeste, den inderligste Glæde, hvorledes det
 altid lykkedes hende at forjage den Nismod og Sorg
 fra hans Pande, hvormed Livets Alvor og Modgang
 ofte beslyggede den, snart ved med den fjærligste, den

blideste Indgaaen i hans Stemning at mildne denne og saaledes lidt efter lidt lede den i en lysere, en mere oplivende Retning; snart ved med overgivent Skjelmeri ligesom at bortblæse ethvert Mismod, at bortspøge enhver Ubehagelighed; snart ved, ligesom aldeles tilfældig, at bringe ham tidligere, lykkelige Begivenheder i Erindring og da lade dem og deres hellige Realisation ligesom være et Barsel om, at det der nu foruroligede ham, ængstede ham, sikkerlig vilde ende ligesaa tilfredsstillende for ham, som det tidligere havde været Tilfældet. Hun tænkte med Glæde paa, at han, paa Grund af Kjærlighedens Almagt, altid naar han nærmede sig til hende, fandt det Udtryk i hendes Ansigt, det Ord paa hendes Læbe, som netop harmonerede med hans øieblikkelige Sindsstemning. Hun tænkte paa, at denne ubeskrivelige Sympathi undertiden næsten forundrede ham; men hende undrede den aldrig, hun følte, at det netop maatte være saaledes, at det umuligt kunde være anderledes. Det syntes hende ufatteligt, at hun kunde have en Tanke, som han ikke havde tænkt først, hun meente, at hun var Intet ved sig selv, men Alt ved ham. Hver Tanke, hver Følelse han gav Rum i sin Sjæl, gav Gjenslyd i hendes. Var han forstemt, bedrøvet, mis-

modig, folte hun sig uvilkaarlig ligedan stemt; var han rolig, tilfreds og glad, var det ligeledes Tilfældet med hende; inden han med et Ord havde udtalt, hvad der bevægede hans Sind, inden hun havde seet Udtrykket i hans Ansigt kjendte hun hans Sindsstemning, i Kraft af Kjærligheden kjendte hun den, og hun tog aldrig fejl. Hun fortabte sig ganske i disse livsalige Drømmerier, i hvilke hendes lykkelige Fortid i Tanken formælede sig med en ligesaa lykkelig Fremtid — — da lød et Posthorn, en hastig rullende Bogn standsede udenfor, og Nutiden, den lykkelige Nutid, stod for hende i den dyrebare Ægteskællers Skikkelse. Med smilende Læber, med glædetindrende Dine ilede hun imod ham.

II.

Es ist eine alte Geschichte,
Doch bleibt sie immer neu;
Und wem sie just passirt,
Dem bricht das Herz enzwei.

G. Heine.

Længe havde hun siddet med Hovedet støttet i Haanden og tunge Suf stæge fra det besklemte Bryst,

men pludselig sprang hun op og udraabte, idet hun af-
 tørrede en Taare: „Barnestreger! Taabeligheder! er
 det noget at græde over; veed jeg ikke, at han dog
 alligevel kun elsker mig, at jeg egentlig er Sjælen i
 al hans Tænken, at han offrer mig sit aandige, sit
 sjælelige Liv, og kan det Øvrige saa ikke være ligegyld-
 digt? Desuden naar jeg rolig betænker den Sag, er
 der jo ikke større Grund til Klage idag end tidligere
 — og tidligere har jeg jo fundet mig saa godt deri;
 har det end, især i Førstningen, afløst mig mangt et
 Suk, har det dog egentlig aldrig forstyrret min Til-
 fredsbed — hvorfor saa idag?“ Hun lod atter Hovedet
 synke ned i Haanden og sagde med sagte Stemme:
 „er dette maaskee Draaben, som bringer det fulde Kar
 til at flyde over?“ Efter en Pause vedblev hun, „vær
 rolig Hjerte, bank ikke saaledes, som om Du skulde
 sprænge Brystet, lad Fornuften, den kolde Fornuft
 være Dommer, og den vil sige Dig: at det er Get
 og det Samme om en Ting passerer tre Værelser, tre
 Guse eller tre Gader fra Dig; at det er ligegyldigt, naar
 Din Mand dog vil courtisere en smuk Pige, om det
 er Din egen Kammerpige, eller om hun „sner Punt“,
 om hun hedder Annette, eller Karen, Maren og Mette.
 „Annette! Mette!“ tilføiede hun lidt bitter „jeg troer,

jeg ubevidst rimer.“ Efter en Pause vedblev hun :
 „nu troer jeg det er overbundet, det vilde dog ogsaa
 næsten være for beskeden at see en Medbeilerinde i
 en „Annette“, nei, dersom det var den glimrende,
 aandrige Baronesse Jutta — ah! da var der Grund
 til Uro, til Sorg og Smerte, men uu, nu er det
 latterligt.“ Hun reiste sig, glattede Haaret og ord-
 nede den elegante Neglige, som ved Sindsbevægelsen
 var kommen lidt i Uorden, og sagde med mild, sagte
 Stemme: „paa denne Tid pleier min dyrebare Anton
 at være i sit Studerbærelse, jeg vil gaa over til
 ham, jeg vil glæde mig ved at see hans kloge, aand-
 fulde Ansigt, ved at høre hans hjærlige Stemme, maa-
 skee han har noget Nyt at meddele mig om sine Pla-
 ner, sine Studeringer, jeg føler mig saa ubeskrivelig
 lykkelig, naar han taler med mig om sine Interesser,
 sine Forhaabninger og Ønsker.“ Hun kastede endnu
 et Blik i Speilet for at overtøye sig om, at ethvert
 Spor af Sindsbevægelse var forsvundet, thi ikke for
 Alt i Verden vilde hun, at Høttemanden maatte ane,
 at hun ikke var fuldkommen usidende om det Garçon-
 liv han førte. Med lette, svævende Fjed ilede hun
 gjennem et Par Bærelser og nærmede sig Studer-
 kammerets halvaabne Dør. Hun hørte Manden tale

derinde og vilde bortfjerne sig ligesaa ubemærket som hun var kommen, for ikke at forstyrre; ved at vende sig, kom hun til at kaste Blik i et Speil, som hang lige for den halvaabne Dør og saae — Baronesse Jutta; forfærdet blev hun staaende og stirrede i Speilet, da hørte hun Baronessen sige i en dæmpet, men lidenskabelig Tone: „veed De nu, hvorfor jeg forhindrede Deres Ansættelse som Gesandt, veed De nu, at jeg ikke kunde see Dem afreise? og nu, De har lovet mig, tilsvoret mig, aldrig at have en skjult Tanke for mig, altid at meddele mig ethvert Haab, enhver Skuffelse, Livet vil bringe Dem, nu jeg skal dele Deres Sjæls hemmeligste Tanker, ah! nu“ — ligesaa lydløs, som Hustruen var kommen, fjernede hun sig atter, kun meget langsommere; da hun havde naaet sit eget Bærelse, aflaaede hun hastig Døren og bengav sig til den grueligste Smerte, overgav sig til en saa vild Fortvivlelse, at den næsten grændsede til Vanvid. Efterhaanden blev hun dog noget roligere, Smerten opløste sig i Taarer og hun blev atter saa temmelig Herre over sine Tanker. Men den Sjælekval, den Sindslidelse, den Kamp hun gennemgik, var saa ubeskrivelig stor, at det næsten var vidunderligt, at hun ikke bukede under i Kampen — og gjorde hun det da ikke?

Jo isandhed, hun gif tilgrunde, hun tilbragte fra samme Etund alle eensomme Timer i Taarer, al Glæde og Lykke var for bestandig vejet fra hende, hendes Indre bevægedes af uophørlig verlende Stemninger, lig det stormende Havs tallose Bølgeslag; hendes No var kun en tilsyneladende, en udvortes No; men al sand Smerte, enhver virkelig, dyb, inderlig Kummer giver sig ikke tilkjende; tværtimod, den skjuler sig ængstelig for Mængdens Blikke og viser altid Verden et smilende Ansigt.

Den næste Dag var hun mild og venlig som sædvanlig, men kun meget bleg, dog vare hendes Dine stærkt glindsende og om hendes Læber krusede sig et smukt Smil. Disse glindsende Dine, dette smukke Smil beholdt hun bestandig; kun en meget skarp Jagtager vilde maaskee finde Smilet lidt paataget, lidt studert; kun en meget skarp Jagtager vilde maaskee finde, at Dinenes stærke Glæds skyldtes tilbageholdte Taarer; men Gemalen bemærkede det ikke, han gjorde hende endog en Compliment for hendes „blanke, glindsende Dine,“ for hvilken hun smilende takkede ham.

Moderen.

I.

Oh l'amour maternel!

Table toujours servie au paternel foyer,

Chacun en a sa part et tous l'ont tout entier!

V. Hugo.

Ihi hver en Piil, der truer kun hans Bryst,

Afbøded' som et Skjold hans Moder stille,

Hun læste for ham med sin søde Røst,

Dg naar han hellere saa tale vilde,

Da sugede hans Dre Fryd og Trøst

Af hendes Ords bestandig klare Kilde.

Hver Dag steeg meer og meer i Tankens Hjem

Det brudte Haab i friske Spirer frem.

fr. Paludan-Müller.

Med glædestraalende Ansyn betragtede hun den fra sin første Examen hjemkomne søn Mars gamle Søn, som med barnlig Glæde bragte hende en Præ-

mie: H. C. Andersens smukt indbundne Børneeventyr. Hun tog Bogen og trykkede den uvilkaarlig til sine Læber; dog gjaldt Kjærtegnets ikke Bogen, men Sønnen; hun turde kun ikke lade Drengen see hele sin Glæde, af Frygt for at gjøre ham forfængelig, hun havde bestandig hans Opdragelse for Die, hun søgte i enhver Samtale at danne ham saavel aandelig som sjælelig, og hun følte: at kun den er en god og omhyggelig Opdrager, der anvender samme utrættelige Opmærksomhed paa sig selv, som paa Barnet. Hun priiste Fliden, for dens egen Skyld, for de herlige Kundskaber, hvormed den belønner sin Dyrker, men hun holdt altid Nosen og Præmierne i Baggrunden, hun vilde ikke, at han maatte være slittig for at blive „den Første“. Der var Intet, hun var mere bange for end at udvikle den fordærvelige Stolthed, ethvert opvakt og begavet Barn saa let er udsat for at forfalde til, hun søgte derfor, idet hun gjorde Alt for at udvikle hans Aand, tillige at bevare hans barnlige Sind, at holde ham i sine egne Tanker ret ydmyg og lille, hun følte sig overtydet om, at han saaledes lettest vilde blive størst. Hvor bankede ikke Moderhertet af Glæde, af Henrykkelse, af tilgivelig Stolthed, da hun lyttede til hans barnlige Beskrivelse af

Examinen, af de Spørgsmaal han havde faaet, af hans Svær og da hun hørte, at Institutbestyreren, idet han gav ham Præmien, offentlig havde fremstillet ham som et Mønster paa Flid og Agtpaagivenhed, som Den, der, i det Aar han havde gaaet i Institutet, ikke en eneste Gang havde paadraget sig en Trettesættelse, en Naamindelse, hvor ubeskrivelig lykkelig følte hun sig da ikke. Hun drog ham tæt til sig og lod de hvide Fingre kjærtegnende glide igjennem hans mørkebrune Haar, der i tykke Lokker faldt ned om hans Ansigt, og idet en Blædestaare perlede i hendes Dine, hævede hun taknemmelig Blikket mod Himlen med en varm, inderlig Takkebøn til Ham, der saa synlig gav sin Betsignelse til hendes moderlige Bestræbelser. Drengen var utrættelig i at fortælle om „denne store Begivenhed,“ om Præsten og hvad han havde sagt, om Lærerne og om Kammeraterne; dog, da han kom til dem, blev han pludselig alvorlig og idet han med sine store, brune Dine kjærlig saae op til Moderen, sagde han: „Søde Moder! hvoraf kommer det, at Du altid har Tid til at læse med mig, om Du ogsaa skal i Selskab med Papa? Stakkels lille Halvor græd saa meget idag, for han kunde ikke sin Lectie, men han sagde, at det var fordi hans Moder næsten

aldrig havde Tid til at læse med ham, hun var saa meget ude og han kunde ikke komme ud af det alene." Moderen slap for at besvare dette Spørgsmaal ved det, at hendes lille Datter, der kun var halv saa gammel som Sønnen, med megen Jvrighed spurgte: om hun ikke ogsaa snart maatte komme i Skole, at hun ligeledes kunde komme hjem med saadanne deilige Bøger. Drengen tyssede paa Søsteren og henvendende sig med indsmigrende Stemme til Moderen, sagde han: „Søde Moder! Du maa endelig fortælle os Noget, Du har i mange Dage Intet fortalt, men nu har jeg god Tid til at høre paa Dig, da jeg ingen Lectier har at læse, vi have faaet fjorten Dage Ferie og“ tilføiede han med en vis Vigtighed, „min Lærer siger: efter Arbeide kommer Hvile og Fornoielse.“ „Ja, fortæl, søde Moder, fortæl!“ efterlallede den lille Pige, idet hun kravlede op paa Moderens Skjød. Det var et yndigt Syn, at see den smukke Moder med de deilige Børn; paa Skjødet sad den lille Pige, der trykkede sit lyse Lokkehoved tæt til Moderens Barm, som om hun følte, at der vilde hun altid finde Bærn, eller idetmindste Trøst mod Sorg og Modgang; ved Siden stod Drengen, om ham havde Moderen slynget den ene Arm, hans barn-

lige og dog saa kloge Dine hvilede forventningsfuldt paa Moderens Ansigt, det var tydeligt, at han længtes efter hun skulde begynde. Det kunde ogsaa have interesseret Andre end Børn at høre hende fortælle; thi Moderkærligheden gjorde hende veltalende, det franske Ordsprog: vouloir c'est pouvoir, kunde i fuldeste Maal anvendes paa hende, thi det inderlige Ønske at være sine Børn saa nyttig som mulig, lærte hende legende og spøgende at klare deres Begreber, at udvikle deres Erner og ubemærket bibringe dem gyldne Lærdomme. Hun fortalte aldrig Eventyr, fortalte aldrig om fortryllede Prindsesser og forberede Prindsen, og dog „morede“ Børnene sig deilig, dog var det deres kjæreste Adspredelse at høre Moderen fortælle; hun fortalte om fremmede Lande og fjerne Folkesæd, om det tropiske Climas brændende Hede og om Grønlands Is og Sne, om Norges Fjelde og Klipper og om Schweizes Bjerge og Indsøer, om Ruslands øde Stepper og om Italiens smilende, fortryllende Egne; hun fortalte om det fromme Lam og den lumste Kat, om den vælige Hest og den tro Hund, om Skovens bevingede Sangere og om Søernes skjællede Indvaanere, om de deilige, duftende Blomster, der var dem saa kjære, og om de liflige, saftige

Frugter, de holdt saa meget af; hun fortalte om den menneskelige Kunstfærdighed og om den menneskelige Viden, om hvor meget der var lykkedes Mennesket at udrette og om hvor uendelig meget der dog endnu var tilbage; hun talte om Gud, Alts Op-
hav og Alts Endepunkt, om hans altstuen-
de Die, hans strenge Retfærdighed og hans forbarmende Kjerlighed — — naar man saaledes saae hende færdes mellem Børnene, saae hende stige ned til dem og netop derved hæve dem op til sig, ja, oversig — thi hun forstod den Kunst at give mere end hun selv besad — følte man, hvor skjønt, hvor lykkebringende det er, i Sandhed at være „en fjærlig Moder“.

II.

Den Glædestaare hun ved Buggen græder,
 Og som i Barnet Fremtids-Helten gjalt,
 Maaskee den rinder for en lille Skræder,
 Og for en Klodrian i Get og Alt.
 Det Smil, hvormed hun forud alt sig glæder
 Til det i Buggen gjemte Jordens Salt,
 Til dette Lys, hvis Straaler Ingen tæller:
 Det Smil et Mørkets Barn maaskee kun gjælder.

fr. Paludan-Müller.

Visseilig der gives ikke tungere Taarer end dem,
 det knuste Moderhjerter græder over det fortabte Barn.
 Da for et Aar siden hendes unge, smukke, blomstrende
 Datter, som Offer for en Typhus, blev sænket ned i
 den kolde, mørke Grav, syntes hun sig selv saa ulykke-
 lig, at hun ikke troede at kunne blive det i en endnu
 høiere Grad, og hvad vilde dog den Smerte sige
 imod den, der nu gjennemisnede hendes Bryst.
 Sønnen den begavede, den forgudede Søn, en Uvær-
 dig, en Ureløs. Da Døden berøvede hende Datter-
 ren, dvælede hun i Tanken ved den Afsdødes blide
 Sind, ved hendes kjærlige Hengivenhed, ved hendes
 opoffrende Omhed og sandt en beroligende Trøst i
 disse dyrebare Erindringer, men her — her var

Intet til Trøst, til Beroligelse, her var den ene Tanke mørkere, smerteligere end den anden. Naar hun tænkte tilbage paa hans tidligste Barndom, paa hvor megetlovende han da havde været, paa hvilke Forhaabninger hun den Gang havde knyttet til hans Fremtid, da sølte hun dobbelt det Bittre i Forandringen, i Tilintetgjørelsen af hele hendes Fremtids Haab. Naar hun mindedes hvor megen Sorg han alt i Opvæerten havde gjort hende, hvor mange Uengstelser hans Bildskab og Uregjerlighed havde forboldt hende, hvorledes Nar for Nar den Frygt mere og mere udviklede sig i hendes Sjæl, at han dog sikkert ikke vilde svare til hendes moderlige Forventninger; da hun saae hvorledes hans Flygtighed, hans Letsinighed tog til, hvorledes han, stolende paa sine udmærkede Evner, bestandig opsatte Alt til det sidste Dieblit og saaledes kun tilegnede sig det halvt, da sølte hun, at hans Begavelse nok snarere vilde blive hans Fordærvelse end hans Held. Men da hun opdagede hans Mangel paa Sanddrubed, hans liden Uerbødighed for et givet Ord, hans Egegyldighed — for ikke at sige Ringeaagt — for Pligt og Ansvar, og det uagtet alle hendes Bestræbelser altid havde gaaet ud paa at udvikle ethvert godt og smukt Frø-

forn i hans Sjæl, at kvæle og udrydde enhver ond Spire, da gjennembævede en Anelse hende om det Værste, og hun følte, at han isandhed vilde blive hende en Smertenssøn. Hvor ofte havde hun ikke gjort det Umulige muligt for at hjælpe ham, hvor ofte havde hun ikke nægtet sig selv og Datteren det Nødvendigste for at betale hans Gjæld, bestandig i det Haab, at det skulde være den sidste Gang. Hvor uendelig mange Gange havde han ikke høitidelig lovet hende, tilsvoret hende, at det skulde blive anderledes. Hvor mange vaagne Nætter havde hun ikke tilbragt for hans Skyld, hvor ofte havde hun ikke siddet oppe til langt ud paa Natten, ja ofte endog til den tidlige Morgenstund, for at vente paa hans Hjemkomst, for ved venlige, kjærlige Ord, ved blide, indtrængende Formaninger atter at forsøge at føre ham tilbage paa den rette Vej. Dog altid forgjæves; enten svarede han hende haardt og raat, glemmende al sønlig Kjærlighed, tilsidesættende al sønlig Erbødighed, eller ogsaa var han i en Tilstand, i hvilken det vilde være aldeles unyttigt at tiltale ham, i en Tilstand, der satte ham langt under Dyrene, og det var hendes Alderdoms Haab og Støtte, det var ham i hvem

hun i Tankerne havde seet et Indbegreb af alt Godt og Edelt.

O Menneſke! tænk aldrig den forbovne Tanke, at nu er Du ſaa ulykkelig, ſom Du kan blive, at nu gives der ikke nogen større Ulykke, ikke nogen dybere Smerte, ikke nogen bittere Kval; den hævnende Nemesis vil ſtraffe Din Forbovenhed, vil lære Dig, at Du aldrig veed, naar Malurtsbægeret er fuldt, det kan maafkee kun endnu rumme en eneſte Draabe, men denne ene Draabe er netop ſaa bitter, ſaa bedſk, at alt det Tidligere, alt Det, Du næſten var bukket under for, dog vil synes Dig ubetydeligt, vil forekomme Dig honningsødt imod dette Sidſte, dette Forførdelige. Saaledes da Moderen en Dag fandt Sønnen i Begreb med at opbryde hendes Secretair, for at bemægtige ſig den mõiſommelig ſammensparede Huusleie, da troede hun, nu er Maalet fuldt, men det var det dog ikke, Fremtiden ſkulde bringe hende endnu tungere Lidelser, endnu bittere Smertes.

Nu ſad hun med et Brev i Haanden, det var fra Sønnen og dateret Hamborg, i dette ſkrev han: at han, paa Grund af et opdaget Falſum, paa Grund af, at hans Principal var kommen efter, at han havde eſterſkrevet hans Underſkrift paa nogle Berler, havde

feet sig nødsaget til at flygte og at han nu lykkelig havde naaet Hamborg, samt at han derfra vilde tage til Amerika med et om nogle Dage seilfærdigt Skib, hvorfor han bad hende sende ham alle de Penge, hun kunde undvære. Men han omtalte ikke med et Ord, hvor han vilde tage hen, om han i de forenede Stater vilde begynde et nyt Liv, vilde søge at erhverve sig en agtværdig Eksistens, eller om han lig andre Eventyrere vilde drage til Californien; det indeholdt ingen Bøn om Tilgivelse, ingen Anger eller Fortrydelse over hans forspildte Ungdom, intet kjærligt Ord — ikke et eneste. Det indeholdt kun Fordringer paa at sende Penge, kun Anviisninger til hvad hun bedst kunde undvære og sælge, for da saa hurtig som mulig at sende ham Pengene, at de endelig kunde komme inden hans Afreise, at de for alting ikke skulde komme forsilde. — O, Moderhjerter! og Du brast ikke!

Matronen.

I.

Paa Jorden Bælde brammer
 Og rig saa Mange blev,
 Men Guld i Hjertekammer
 Ei Dodelig anammer
 Bed jordist Naadebrev.

Chr. Wilster.

enligt nikkende saae hun sig smilende om i Kredsen af de kjære Børn og Børnebørn, Sønsønnen havde for nogle Dage siden absolveret sin Attestats med laut, og nu indførte han en elsket Brud i Fædrenehjemmet, en yndig og elskelig Skabning, der ret lod til at ville passe i denne elskværdige og kjærlige Familie. Hvorhen Matronen vendte sit milde, klare Blik, i denne dyrebare Kreds faldt det kun paa elskede Personligheder. Hun saae sig omgiben af lykkelige Børn og Børnebørn, der Alle med lige

Kjærlighed sluttede sig til hende og til hverandre. Saavel de gifte Sønner som Døttre kappedes om at vise hende deres Hengivenhed og de henvendte sig altid til „Bedstemoder“ — saaledes kaldtes hun bestandig, uagtet det egentlig var en Anachronisme, da hun alt i en heel Maaned havde været Oldemoder, eftersom hendes ældste Datters ældste Datter, en ung attenaarig Moder, havde glædet Familien med en lille Arving — om Raad og Bistand og hendes Lyse, uagtet den høie Alder, usvækkede Mand vidste altid at raade, at veilede og i Kummerens Dage at trøste saa kjærligt, saa blidt, at det syntes dem Alle umuligt ikke i hver Glæde, hver Sorg at henvende sig til Bedstemoderen. Hun var hele Familiens Fortrolige lige fra den ældste, nu snart graahaarede Søn, til Børnebørnene. Sønnerne talde med hende om deres Forretninger, om Børnenes Udsigter og deres Fremtid; Døttrene raadspurgte hende med Hensyn til de mindre Børns Opdragelse og søgte Raad og Hjælp hos hende imod det daglige Livs mangehaande smaa, men uundgaelige Ubehageligheder; Børnebørnene saavel de store: som „Candidaten“ og de vorne unge Piger, som de smaa: Skolebørnene, tyede altid til „Bedstemoder,“ hvad enten det var for

at omtale Studeringerne og da glædes ved hendes bifaldende, opmuntrende Smil; eller det var for at tale om en ny Baldragt, at den kunde blive ret smagfuld, thi Ingen havde dog en saa udsøgt Smag, som Bedstemoderen; eller for at erholde hendes Forbøn, naar Characterbogen ikke var saaledes som den burde være, kort i alle Tilfælde, saavel i store, som smaa, saavel i glædelige, som i ubehagelige var Bedstemoderen Alles Tilflugt, og Ingen gif nogenfinde fra hende uden at føle sig beroliget, tilfredsstillet. Vare de komne glade, blev deres Glæde ligesom luttret ved hendes milde, kjærlige Samtale, vare de komne bedrøvede, sorgfulde, blev deres Smerte mildnet, deres Kummer forringet ved hendes rolige, klare Overblik over Sagen, ved den urokkelige Blidhed, der i Forening med dyb, sand Følelse udgjorde Grundtonen i hendes Sjæl.

Med stille Glæde saae hun sig om iblandt sine Kjære, og hun undrede sig næsten over hvor ubeskrivelig kort den lange Aarrække forekom hende, der var forløben siden den Tid, da hun som Brud betraadte dette Huus, der nu saae hende som Oldemoder; men hun indsaae med erkjendtlig Glæde, at det for største Delen maatte tilskrives den næsten uafbrudte Lykke i et inder-

ligt og kjærligt Samliv med en dyrebar Egtefælle, omgiven af kjærlige og opvakte Børn, som Himlen i dens Naade havde tildeelt hende, og hun sendte en varm Takkebøn til alle disse mange Goders store Giver, hun følte: at hun snart stod ved sin Banes Ende, ved Livets Maal; thi alt var flere Aar hendirundne siden hun havde tilbagelagt de „syv Gange ti“, om hvilket det jo hedder i Davids Psalmer: „syv Gange ti er Støvets Aar og sjelden, sjelden mere,“ hun følte: at hun snart maatte forlade sine Kjære, men uagtet hun endnu bestandig følte sig meget lykkelig, saae hun dog med Nøilighed, ja næsten med Glæde Døden imøde; uagtet hendes Lykke begyndte hun dog at trættes ved Vandringen herved og længes efter at samles med den forudgangne, elskede Husbond. Hun takkede Himlen for et usædvanlig lykkeligt Liv, rigt paa utallige Glæder og næsten uden Sorger; Sorger hun nu, da de vare overvundne, maatte erkjende egentlig kun havde tjent til ret at lade hende skjønne paa den uendelige Glæde og Lykke, hvormed hendes Liv havde været velsignet, hendes eneste dybe Kummer: Egtefællens Død, ansaae hun nu næsten for en Naamindelse om ikke at fæste Sindet i for høi Grad til Jordlivets Lykke og derover glemme det Vigtigste:

Livet efter Døden. Hun erkjendte med et ydmygt Sind, hvor ubeskrivelig naadig Himlen havde været imod hende, hvorledes den bestandig havde givet sin Betsignelse til Alt, hvad hun foretog sig; hun foldede uvilkaarlig Hænderne takkende Himlens og Jordens Herre, der i saa fuldt Maal havde forlehnnet hende med saa store og rige Goder, nedbedende Himlens bedste Betsignelse over sin talrige Familie, befallende hver Enkelt og dem Alle under Gæt til dens Beskyttelse og anraabende med de inderligste Bønner den Evige om fremfor Alt at beskjærme den gjensidige Kjærlighed, den Fred og Enighed, hun havde gjort Alt for at opelske og bevare i Familien og hvori hun altid havde seet dens største Lykke. Hun anraabte Ham om: at dersom det var Hans Villie, at sende Sorg, Kummer og Lidelse til Nogen af hendes Kjære, da tillige at sende dem Kraften til at bære dem, at give dem Styrke til at bære saavel Lykken som Ulykken paa en værdig, gudhengiven Maade og til altid og under alle Forhold at bevare det velvillige og kjærlige Sind, som sætter sin største Glæde i at glæde Andre — og en tryk Anelse om Bønshørelse ned-sænkede sig i hendes Sjæl.

II.

Du grubler og du søger
 Om Held paa Livets Vej;
 Du grader og du spøger,
 Du gransker dybt i Bøger,
 Men Lykken findes ei.

C. Wilster.

At blive gammel og ikke have en eneste lykkelig Grindring, ikke en eneste varm Solskinsdag at tænke tilbage paa, o, dette er vistnok Sorgen i dens tungeste Stikelse — og hvilke Minder hun end vilde tilbagekalde for sin Sjæl, alle vare de kolde, tomme, indholdsløse, omgivne af en ydre Glæde, af en Slags tilsyneladende Lykke, hvis indre Tomhed Modsætningen gjorde end føleligere, som netop ved denne fremtraadte i al deres Intethed. I hendes tidligste Alder havde hun mistet Moderen, kort efter giftede Faderen sig igjen; denne anden Egtfælle blev i fuldeste Maal „Husets Frue,“ men aldrig „Barnets Moder.“ Enten var den Lilles Lege for støiende, den Larm hun gjorde „paa ingen Maade til at udholde,“ eller ogsaa var det „fjedeligt“ at see hende sidde ganske stille i en Krog med et Ansigt saa alvorligt som et „gammelt Menneske,“ altid var hun

tilbyrde, og dette følte Barnet dybt og smerteligt, den meste Tid tilbragte hun derfor imellem Tjenestefolkene, som oftest i Kjøkkenet hos Pigerne, men ofte endog i Stalden hos Kudsken; naar hun da havde faaet en Plet paa Silkekjolen, skjændte Stedmoderen over at hun tilsmudskede sine prægtige Klæder, thi „prægtig“ var den Lille klædt, Fruen vilde vise Verden, hvilken god Moder hun var.

Nogle Aar senere, da den Lille var bleven en „stor“ Pige, var der Intet, der glædede Fruen mere, end naar Fremmede, som vare ubekjendte med Forholdene, undrede sig over, „at den unge Frue havde en saa stor Datter,“ naar da Barnet tydelig læste Glæden i den forfængelige Kones Hjerte over at kunne svare: „at Datteren var en Steddatter,“ modtog hendes unge Sjæl et saa bittert Indtryk af Livet, at hun aldrig senere forvandt det; vel var hun for barnlig til at forstaae Grunden til Stedmoderens Glæde, hun vidste ikke: at det var Fornøielsen over ved Udtrykket „Steddatter“ at kunne hævde Prædicatet „ung,“ men hun følte Stedmoderens Glæde over Fralæggelsen af Modernavnet og det Ufjærlige, der laa i denne Fralæggelse, faldt med Centnervægt paa hendes barnlige Sind og hun græd tunge Taarer

over sin Forladthed. Da hendes Underviisning skulde begynde, antog Stedmoderen Byens bedste, det vil sige dens dyreste Lærere til hende; thi „hun anvendte Alt paa Datterens Opdragelse;“ men hvorledes BARNET benyttede Underviisningen, om hun gjorde Fremgang eller ikke — ja, derpaa tænkte Ingen. Hver Maaned modtog Lærerne deres rigelige Honorar, men aldrig blev der henvendt et eneste Spørgsmaal til dem om BARNETS Evner, Flid eller Fremgang. Da endelig Confirmationen nærmede sig, blev denne vigtige Handling behandlet med samme Ligegyldighed, som alt det Øvrige, Ingen taledede hjærlige, gribende, formanende Ord til den unge Pige, hele Handlingen gav kun Anledning til lange Samtaler med Syjomfruen, at Toiletten kunde blive comme il faut. Da hun var bleven confirmeret, blev hun af Stedmoderen indført i Verden og deeltog med denne i et uafbrudt Kredsløb af larmende Udspredelser. Dog snart bemærkede Fruen med Skræk, at hun havde faaet en farlig Rival til Gæsternes Beundring ved sin Side, hun var ikke længer den eneste Gjenstand for deres Opmærksomhed, mangen Artighed, mangt et smigrende Ord, mangt et beundrende Blik blev nu henvendt til Datteren i Huset. Stedmoderens tidligere Ligegyld-

dighed forvandlede sig til Uvillie, fra kold, blev hun frastødende og besluttede saa hurtig som mulig at fjerne Datteren fra Fædrenehuset. En meget rig Hamborger-Kjøbmand, som paa den Tid opholdt sig i Byen, blev forelsket i den unge Piges Ungdom, Skjønhed og Rigdom og anholdt om hendes Haand; med Henrykkelse greb Stedmoderen denne Leilighed til at naae sit Maal. Det var hende let at vinde Egteskællen for dette fordelagtige Parti, idet hun med de meest glimrende Farver udmalede Frierens Rigdom og øvrige fortræffelige Egenstaber, hvilke, med Undtagelse af Rigdommen, vistnok for største Delen var Supposition — men naar man ikke med Visshed veed noget Ondt om et Menneske, er det jo smukt, ja Christen Pligt at troe det Bedste og Fruen taledede og handlede i denne „smukke“ Aand. Da Forslaget blev gjort den unge Pige, sagde hun ikke nei, hun følte sig saa forladt, saa uheldig i Fædrenehjemmet, at det forekom hende, at ethvert andet Sted maatte hun føle sig mere tilfreds. Brylluppet blev bestemt til et Par Maaneder senere og Stedmoderens Glæde over saa snart at see sit Ønske opfyldt, bidrog meget til at forsøge den Pragt og Luxus, hvormed hun besørgede Steddatterens Udstyr. Hele Byen taledede med

den høieste Beundring om Fruens mageløse Udelmodighed; ingen virkelig Moder kunde have udstyret sin egen Datter med mere Smag, mere Elegance, end her en „Stedmoder“ gjorde det. Hvor høit maatte hun ikke elske denne Datter! — o, Verden! hvor du er klartseende!

Da hun som ung Kone kom til den fremmede By, hvor ikke engang Sproget tiltalte hende med kjendte, vanlige Toner, følte hun samme Tomhed, samme Forladthed som altid. Hun havde vel ikke indgaaet sit Ugtefælskab af Kjærlighed, men det havde været let for Manden at vække denne Følelse i hendes rene Sjæl og for bestandig at have knyttet dette varme Hjerter til sig, der fra Buggen havde nærret en dybtfølt, utilfredsstillt Trang til med om Hengivenhed at slutte sig til en ligestemt Sjæl. Men hans Interesse for hende var ikke Kjærlighed, det var en let Nuus, som forsvandt ved Besiddelsen, hendes Ungdom og Skjønhed havde tiltalt hans Phantasie og da hendes Stilling i Livet svarede til hans, friede han til hende, tildels ogsaa fordi han længe havde tænkt paa, at det var paatide for ham at gifte sig og fordi han ofte havde savnet en Hjælperinde til at gjøre Honneurs i sit Huus, men ingen hjertelig Hen-

giveness, ingen inderlig Omhed knyttede ham til hende; han var meget forsøgt i alle Lidenkabens Phaser, saa hans Hjerte kunde passende sammenlignes med en udbændt Vulkan; men dyb, sand, inderlig Følelse var ham fuldkommen fremmed, han søgte ikke i Egteskabet Livets Lykke, men snarere en Hvile efter Trætheden, efter Overmættelsen. Saaledes blev hun som Hustru ligesaa ene og uforstaaet, som hun havde været som Datter, og da hun aldrig blev Moder, var hendes Liv bestandig lige tomt og indholdsløst. Verden kaldte hende „lykkelig,“ fordi hendes Huus var et af de prægtigste i Byen, fordi hendes Toilette var det eleganteste; thi i dens Dine er jo Velstand og Lykke Synonymmer; den troer, at det Hjerte, som banker under Silke og kostbare Kniplinger, absolut maa slaae roligt og tilfreds; den veed ikke, eller vil ikke vide, hvor ofte det Modsatte er Tilfældet. Hendes Opdragelse havde været for overfladisk, hun havde for liden Sjælsstyrke til selv at kunne skabe sig en indre Lykke uafhængig af den ydre Eksistens; men da hun dog besad baade Dybde og Inderlighed, følte hun bittert Tomheden i denne indholdsløse Tilværelse; saaledes henvisnede hendes Ungdom, saaledes hennege hendes modnere Aar sig, og nu, hun snart stod ved Banens

Ende, kastede hun trøstesløse Blikke tilbage paa et forspildt Liv. Hun havde aldrig forstaaet at høre sig til et religiøst Standpunkt og derfor saae hun i Døden kun en Tilintetgjørelse, for hvilken hun gruede. Hendes Liv frembød det sørgelige Billede af et Menneske paa Gravens Rand, der uden Sjælero, uden indre Fred rastløst søger Hvilen uden at kunne finde den. Hendes Sindstemning var en Boldt for hver udvortes Begivenhed, et Ildebefindende, en let Upasselighed bragte hende til Fortvivlelse og naar hun saa atter befandt sig bedre, lagde hun Planer og talede, som om hun havde et langt Liv for sig, og ikke, som om hun stod ved en næsten afsluttet Tilværelse. O, Du Ulykkelige! som ikke har forstaaet, at der gives kun een sand Trøst mod Livets Modgang og dets Trængsler: Religionen, at det kun er ved at henflye til Naaden, til Forbarmelsens Gud, at Kraften findes til at bære Livets Tilfiskelser paa den rette Naade, til ikke at blive overmodig i de gode Dage, ikke at forsage i de onde, men med ydmyg Freidighed, med tillidsfuld Fortrøstning at vandre Banen, den være lys og blomsterstrøet, eller mørk og tornefuld.

Ammen.

I.

— Qvand un domestique entre dans une famille, il en devient en quelque sorte un des membres; il connaît bientôt les affaires, la conduite de ses maîtres; il est chargé de veiller à leurs intérêts. Si donc il veut obtenir leur confiance (et il ne fera jamais son chemin sans cela) il doit être attentif, diligent et fidèle dans l'accomplissement de ses devoirs, bon et serviable envers ses camarades —“

Le guide du domestique.

eppe et Nar havde hun været gift og alt havde Dødens haarde Haand berøvet hende den kjære, stræbsomme Husbond; kun een Dag havde hun nydt den Lykke at være Moder, — og dog var hun ikke utrosteelig. Den lille zarte Skabning, hun havde baaret under sit Hjerte, havde lidt saa meget ved hendes Sorg over

Ægtefællens Død og hendes Frygt for det fremtidige Udkomme, at den kun havde levet en eneste Dag. Dette var tilbvisse store Sorger og dog solte hun sig atter rolig, ja næsten glad efter at være kommen i Huset hos en god og kjærlig Familie som Amme. Hun indsaae, at efter som det havde været Himlens Billie at berøbe hende Ægtefællen, hendes Stotte og Forsørger, maatte hun i sine trange Kaar næsten ansee det for et Held, at den ogsaa havde taget den Lille til sig; thi hvor skulde hun kunne have forsørget baade den og sig selv. Da derfor den første Smerte over Tabet var overvunden bar hun det med Rolighed og sluttede sig med bestandig større og større Ombed til sin lille Fosterdatter, om hvem hun byggede og puslede med en Moders hele Kjærlighed. Naar hun vuggede den Lille paa sine Arme, kunde ingen Moder have drømt skjønnere Drømme, have bygget prægtigere Luftcasteller for et elsket Barns Fremtid, end hun gjorde for den lille forgudede Fosterdatter. Naar Moderen undertiden beklagede sig over: at den Lille ikke tegnede til at faae en smuk Profil, blev hun yderst fornærmet og paastod: at ikke Herrens Engle vare smukkere end dette deilige Barn. Da den Lilles Moder havde lovet hende, i taknemlig Erkjen-

delse af, hvor uendelig Meget hun var den Person skyldig, der udviste en saa utrættelig Omhu mod hendes Barn: at hun kunde blive, saalænge hun selv ønskede det, hos sin lille Afgud, syntes hun sig selv fuldkommen lykkelig og hun viste sin Erkjendtlighed ved fordoblet Omhu, ved den meest utrættelige Paapasenhed. Med godmodig Snakkesalighed foresladdrede hun det kjære Barn den ene Urimelighed større end den anden, men Moderen lod det upaatakt gaae hen, da hun mente senere at kunne berigtige de mange feile Anskuelser, der saaledes bibragtes Barnet, især da al Ammens Passtiar dog aandede Gemyt og Følelse, ja, selv en vis naive Heligisitet, ansaae Moderen det ikke for saa meget skadeligt for den Lille.

Naar det regnede, fortalte Ammen Barnet, at det var Herrens Engle, som fældede Taarer over de syndefulde, fordærvede Mennecker og grædende anraabte hans Barmhjertighed, hans Tilgivelse for deres Feil og Udyder. Naar Solen snart skjulte sig bag Skyerne, snart nedsendte lyse, klare, varme Straaler, var det atter Englene, som legede „Skjul“ eller „Tittit“. Naar Binden susede i Trætoppene, sagde hun: at det var Herrens formanende Stemme, der tilbviste Mennekkene at være gode og fromme, kjær-

ligen at bære over mod hinanden og smukt tilgive hinandens Feil. Naar Synilden knittede og Tordenen bragede, var det Gud, der med Bælde forkyndte sin Almagt og truede de onde Menneſker med ſin tilintgjørende Brede. Naar hun gik med Barnet langs Søens Bredder, hvis lette Bølger kruſede Overfladen, hvis ſøloſkummende Bover ſagte fladdrende kyſſede Strandbredden, fortalte hun: at de hviffende Bover vare Skaberens Herolder, der forkyndte Menneſkene en ſalig Død efter et velført Liv. Naar en let Luſtning bevægede Blomſterne paa deres fine Stille, ſagde hun til Barnet: at de tilnikkede det og at de ønskede at have det til Legekammerat. Naar Svalerne kviddrende omkredsede hende og den Lille og paa deres Flugt dalende næſten berørte Jorden, eller naar Lammene med gratisſe Hop og Spring lyſtig brægende tumlede ſig paa Engen, var dette atter en Dpfordring til Barnet; ſaaledes henvendte hun Alt til ſin lille Yndling, om hvem alle hendes Tanker dreiede ſig i et uafbrudt Kredsløb. Hun var meget modtagelig for det Skjonne og Naturen tiltalte hende derfor med tuſinde Stemmer, hvilket hun atter udtalte paa ſin egen, naiv-enfoldige Maade, hvilken Udtalelſe viſtnok vilde have bragt en Pbyſiker til medlidende at

at trække paa Skuldrene over hendes absurde Natur-
betragtninger, men som dog paa den anden Side vilde
have aflokket ham et velvilligt Smil over hendes ge-
mytlige, ja næsten sjælfulde Livsopfattelse, over den
barnlig = fromme Heligøsitet der skinnede igjennem al
hendes Talen og Handlen.

II.

Liden Gunver vandrer som helst i Døds,
Saa tankefuld.

Hendes Hjerte var Bly, hendes unge Sjæl
Var prøvet Guld.

D vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

J. Ewald.

Qui que tu sois, voici ton maître:

Il l'est, le fut, ou le doit être,

Voltaire.

D, hvor beklagelsesværdig var hun ikke! forladt
af den Mand, hun havde elsket, af! desværre endnu
bestandig elskede, nedtrykket af en nagende Samvittig-
hed, bittert angrende det begaaede Feiltrin, maatte
hun, for dog nogenlunde at kunne sørge for den ulyk-
kelige, lille Skabning, hun havde givet Livet, tage ud
som Amme. Med blødende Hjerte laa hun det frem-

mede Barn til det Moderbryst, af hvis Livskilde hendes eget elskede Barn skulle have hentet sin Næring og Kraft. Naar det fremmede Barn mættet og styrket var indslumret ved hendes Hjerte og hun sagte laa det ned paa de bløde Silkepuder, paa de fine med Kniplinger garnerede Lagner, tænkte hun med Taarer paa de usle, elendige Pjalter, hendes egen Lille hvilede paa. Naar hun isørte det fremmede Barn, hun var sat til at passe, de elegante, varme Klædningsstykker, stod den Tanke med bitter Smerte for hendes indre Die: hvor utilstrækkelig hendes eget Barn var beskyttet mod Kulden, med hvilken Mangel paa Omhu dets spæde Legeme blev passet og pleiet; thi den ringe Betaling hun kunde give for det, gjorde det umuligt for de fattige Folk, hos hvem det var sat i Pleie, at anvende den tilbørlige Tid paa det og ofte blev Barnet grædende og skrigende overladt til sig selv, medens der høist blev stillet Noget op ved Siden af det, for at forhindre det i at falde ud af Buggen. Ofte var det hende en Slags Trøst at give den Lille en af hendes Bondehuer paa; naar da det lille Barneansigt tilsmilede hende under Linet, forsøgte hun at indbilde sig, at det var hendes eget Barn, hun holdt i sine Arme; men dobbelt tunge

strømmede Taarerne fra hendes Dine, hvergang hun havde hengivet sig til slige Drømmerier, og Længslen efter hendes eget, elskede, dyrebare Barn blev bestandig større og mægtigere.

Mange Mål fjernet fra det kjære Barn, gif hun i en evig kvælende Uro og Angst for det; kun sjelden hørte hun fra det og selv naar hun havde modtaget gode Efterretninger angaaende dets Befindende: at det trivedes vel og vorede godt, lod hendes Vengsteligbed hende ingen Ro og klagende sagde hun: „ja, saadan var det, da de skrev, men nu er der alt gaade flere Dage siden den Tid, nu kan Barnet meget godt være kommen noget til, være syg, eller endog død, men,“ tilføiede hun da gjerne med en Taarestrøm, „jeg fortjener ikke bedre, den Vengstelse og Kval, hvori jeg gaaer, er en velfortjent Straf for mit Feilteir og jeg skulde ogsaa taalmodig og rolig bære den, naar jeg blot kunne haabe at see det stakkels uskyldige Barn lykkeligt, men det bliver det aldrig. For et saadant Syndens Barn gives der ingen Lykke, og den Tanke er den tungeste af dem alle. Forladt af dets Fader, kun utilstrækkelig forsørgt af dets Moder, hvor skulle den lille Stakkell kunne blive lykkelig.“ Saaledes henglede hendes Dage i en uophørlig Kval og

Sjæleangst, vaagen og i Drømme stod Billedet af hendes Barn bestandig for hendes Tanke, men det var intet lyst, glædeligt Billede af et yndigt, buttet, lille Bæsen, som udstrækkende de smaa trinde Arme, smilende vuggede det lille Hoved paa de hvide Skuldre; tvertimod, Billederne vare alle mørke, sorte, uheldvarslende: enten saae hun Barnet med tillukkede Øine og blege Læber ligge syg i den lille Bugge, eller hun saae det med forslaaede, blodige Lemmer døende at vaande sig paa Smertensleiet. Hendes ophidsede Phantasie foregøglede hende det ene Skrækbillede fortere, mere ængstende end det andet, ethvert Forsøg paa at bringe hende til Fornuft var frugtesløs, forgjæves blev der talt kjærlige, beroligende Ord til hende; naar det Ufornuftige i denne ubegrundede Angst og Uro blev forestillet hende, svarede hun kun med en Strøm af Taarer, og alle Forsøg paa at trøste hende, strandede paa hendes ubetvingelige Ængstelse, paa hendes Sinds uovervindelige Mangel paa No og Ligevægt.

Den gamle Pige.

I.

If we are wise we can thank ourselves; if we are great we may thank fortune.

Bulwer.

Alle Fuglen, naar den syngende sin Morgen-
 sang svinger sig op i Luftens klare Blaa, var gla-
 dere end hun, spøgende og leende vandrede hun sin
 Vej igjennem Livet, altid i uafbrudt Virksomhed;
 enten underviste hun uformuende Forældres Smaa-
 piger i Sprog og Haandarbeide, eller hun var be-
 skjæftiget med at sye varme Klædningsstykker til
 Gamle og Svage, for at beskytte dem mod Vinte-
 rens strenge Kulde. Vel var Syningen ikke altid
 den fineste, Stingene vare ofte store, men Herregud!
 Dinene begyndte ogsaa at flaae hende feil og uagtet

hun brugte Brillen, kunde hun dog ikke længer see at sye fint; men med en munter Latter forsikkrede hun: at det vilde være utafnemmeligt af hende, om hun vilde være fortrydelig derover, Dinene havde hun nu brugt i saa mange Aar, at de nok kunde have Lov til at være trætte.

Ofte saae man hende vandre med en umaadelig stor Sypose paa Armen, fyldt med en Mængde Smaapakker, af høist forskjelligt Indhold; men de fleste bestode dog af Sukker, Thee, Kaffebonner, Sago eller andre lignende Bederkvæggelser, undertiden var der ogsaa Smaaflasker fyldte med syltede Frugter i denne uudtømmelige Pose, naar nemlig hendes Besøg gjaldt Syge, og hun og Posen vare altid overordenlig velkommen, — det var ogsaa en høist mærkelig Pose: ligesom Danaïdernes Kar, der aldrig kunde blive fuldt, syntes denne ubegribelige Pose aldrig at kunne tømmes, men hver Gang een var opslidt og hun spæde sig en ny, gjorde hun den ogsaa altid et Par Tommer længer og bredere, af hvilken Grund den nu havde naaet saa store Dimensioner, at det kun var paa Grund af Banens Magt, den endnu benævnedes „Pose“, thi ustridig burde den have være kaldet „Sæt“. Det vil vistnok være

for meget at paastaae, at hun vilde have været ligesaa velkommen, som hun var, dersom hun aldrig havde havt „Posen“ med, men saa meget er dog afgjort, at nu, da hun og Posen vare Uadskillelige, vare de Begge lige kjærkomne. Hendes personlige Nær-værelse virkede ogsaa ligesaa oplivende og styrkende paa Sindet, som hendes Poses Indhold paa Lege-met. Den Maade hun havde at give paa, var saa smuk, saa fordringsfri, saa hjertelig, at den maatte vinde Enhver; det var næsten, som om det var hende, der skete en Tjeneste, naar hun fandt Leilighed til at tjene Andre. Hun besad en saa kraftig, sund, glad Livsanskuelse, at denne uvilkaarlig meddeelte sig til Alle, hun traadte i Berørelse med, hver Misstemning, hvert ilde Lune flyede vieblikkelig for hendes glade Smil, for hendes muntre Tale, alle disse tusinde Smaaubehageligheder, der saa ofte bringe Mismod og Utilfredshed, glede sig paa at flygte af fra hendes oprømte, livsglade Sind. Hun blev af sin Kreds betragtet for ligesaa nyttig med Hensyn til Brede og Utilfredshed, som Lynildsafløderen med Hensyn til Uveir; derfor blev der heller aldrig arrangeret et Landparti, en Kjøretour, uden hun absolut maatte være med; naar saaledes en Kjøretour, til hvilken man

længe havde glædet sig, tegnede til at forstyrres ved en vedvarende Skyregn, som gjorde hele Selskabet forstemt og kjedsommeligt, satte hun sig ikke, lig de Andre, hen i en Krog, at suurmule, ei heller holdt hun lange Taler om: at man blot behøvede at tage ud til en saadan forlængst aftalt Tour, for at faae Regn, selv om Barometeret viste nok saa meget paa „smukt Veir,“ tvertimod, hun var uudtømmelig i joviale Indfald, vidste saa livlig at fortælle comisse Smaa begivenheder, der vare passerede ved lignende Leiligheder, at hun efter kort Tids Forløb fik hele Selskabet bragt i det ypperligste Humeur uagtet Regnen.

Hun havde den Bane, der ikke er sjelden for gamle Folk, at tale høit med sig selv, denne Bane, der, for Enhver, som ikke altid har saa krystallklare, saa sneehvide Tanker, som hun, let kan blive fordævelig, skadede hende aldrig; thi selv om det Menneske hun tænke paa, eller rettere talede om — hun tænkte jo høit — ubemærket havde staaet ved hendes Side, vilde han dog ikke have kunnet vrede, thi havde hun end ikke rost, hvad dog som oftest ville have været Tilfældet, ville Dadlen dog have været saa mild, saa skaansom, at den ikke ville have:

kunnet faare. Naar hun saaledes smaasnakkende sad ene hjemme i sin bekvemme Lænestol, kastende fornøiede Blikke om i Værelset, var hendes Monolog ofte følgende: „hvor jeg dog er et lykkeligt Menneske, altid sund og rask, uagtet jeg dog nu er temmelig tilaars, mit rigelige Udkomme har jeg ogsaa, saa jeg kan have den Glæde at hjælpe dem, der have mindre. Gud veed, om jeg skulde have følt mig lykkeligere, dersom jeg var bleven gift? „„Ehestand, Bebestand““ siger et tydsk Ordsprog, ja,“ tilføiede hun med et saa skjælmst Udtryk i Diet, at dersom man kunne have seet Diet, uden den rynkede Kind og den furede Pande — for Exempel omgivet af en Masse — vilde man have troet, at det Die ikke havde seet mere end tyve Sommere og ikke, at det havde beskuet trefindstyve Vintere, „ja,“ vedblev hun, „jeg kan rigtignok ikke vide om Ordsproget er sandt, hvor skal den Blinde kunne have nogen Mening om Farverne; men jeg troer ikke, at nogen gift Kone kan føle sig gladere eller mere tilfreds end jeg. Den saa høit priiste ægtefædelige Lyksalighed, er altid forekommet mig lidt mistænkelig; dersom den virkelig var saa „„lyksalig““, priiste man den vel neppe saa meget; idetmindste, naar jeg kommer til en Kræmmer,

der roser sine Bære altfor meget, seer jeg dobbelt næse til, ere Bærene virkelig saa fortræffelige, som han siger, er jo Mosen overflodig. Hvor ofte har jeg ikke seet en stakkels Kone være den strenge Herres villieløse Slavinde, skjælvende, naar hun blot hørte hans Fodtrin i det næste Bærelse, hvor ofte saae jeg ikke ogsaa, det endnu langt ubygjælligere Syn, at det var ham, Huusherren, der skjælvede, der ikke turde sige Nei, naar Fruen havde sagt Ja, eller, dersom han til Frygten for Konen ogsaa soiede Frygten for at blotte sig, var saa forsigtig aldrig at give nogen Mening tilkjende inden Konen havde yttret sin, i hvilken han da pligtskyldig istemmede. Hvor er det muligt for en Kone at elske et saadant Bærgsbillede af en Mand? det forekommer mig, at Kjærligheden nødvendigvis maa være bygget paa Beundring, Kvinden maa, for at kunne elske, see opad, men — excusez, Mrs. — mig synes, at mangen Kone, dersom hun endelig vil gjøre det Kunststykke at see opad, naar hun beskuer Herr Gemalen, er nødsaget til først at bukke sig. Hvor sjelden finder man i Livet et saa fornuftigt Ægtepar, som paa Scenen i „„Paf,““ hvor Konen vel er vandt til at bøie sig for Mandens „„Pas-siar, min Engel,““ men dog, da hun føler, at den

fulde, ubestridelige Ret er paa hendes Side, freidig siger: Passiar igjen, Talen er ikke om at faae Ret, men om at gjøre det Rette. Hvor sjelden forstaaer dog Egtefolk paa en værdig Maade at respectere hinandens Meninger, hver især at bevare sin Selvstændighed, uden at gjøre Forsøg paa at tyranisere den Anden," med en hjertelig Latter tilføiede hun, „dersom Nogen kunde høre mig sidde her og prædike imod Egtteskab, vilde de nok med et lille Smil tænke paa Historien om Ræven og Kønnebærrerne, naa, Herregud! det fik jeg at finde mig i. Jeg veed da idetmindste, at naar mine Venner modtage mig med et glad Smil, har jeg ikke min Stilling at takke derfor, det er ikke paa Grund af, at jeg er gammel Pige, de ere venlige og hjærlige imod mig, men snarere tiltrøds for, at jeg er gammel Pige, er det lykkelig mig at erhverve deres Venkskab."

II.

D, Du, som græder, viff Din Taare bort!
 Og Du, som sørger, huff, Din Sorg er fort!
 Thi Du faaer Ro, naar Hjertet stille staaer,
 Og Dødens Engel læger Dine Saar.

E. Hauch.

Stille grædende bøiede hun Hovedet ned imod Blomsterne, som hun stod og opbandt, for ligesom at skjule sine Taarer, uagtet hun var ene, — af, ene var hun jo altid! Ustørrrende de bestandig stærkere strømmende Taarer, bedækkede hun det blege indfaldne Ansigt med de magre Hænder og hvifkede med klangløs, taarekvalt Stemme: „o, mine kjære, kjære Blomster! Eders friske Grønne tilsmiler mig bestandig lige venligt, I spotte mig ikke! I haane mig ikke! I krænke mig aldrig! Dersom Menneskene vidste hvilken bitter Smerte, hvilken dyb Kummer et ironisk Smil, et spottende Ord kan forbolde — ifandhed, jeg troer ikke, de udtalte det! Ingen giftig Dolk kan bibringe et mere dræbende Saar end disse spidse, krænkende Ord, som trænge lige ind i Sjælen og som Grindringen gjentager tusinde og atter tusinde Gange i de eensomme Timer, disse plagende, smertebringende Ord, imod

hvilke enhver kjærlig Sjæl er aldeles vaabenløs, thi vil den ikke gjengjælde Lige med Lige, vil den ikke forvolde en Smerte lig den, den selv lider, er den uden Bærge og maa altid vedblive at være Of-feret. Naar en eller anden Ulykke har bragt et Menneſke til Bettelſtaven, eller naar en langvarig, ſmertefuldt Sygdom fængſler det til Sygeleiet — o! da ile Alle til, da opſtaaer der Kappelſtrid om at hjælpe — ſlige materielle Sorger kan Verden forſtaa: at ſulte, at lide Nød, at være ſyg, at føle legemlige Smerter — iſandhed, det er Ulykker; tilviſje, det er ſnuet at forſøge at lindre dem. Men er aandelig Kummer, ere Sjælens Lidelſer ikke endnu bittere Kvaler? og for diſje, al Glæde, dræbende Ulykker er Verden kold og føleſløs, for dem har den ingen Deeltagelſe, men kun ſpottende Ironi. Naar et Menneſke ikke kan reuſere i Livets Virksomhed og dets Færden, ſiger Verden deeltagende: „den Stakkel! han har dog gjort flere agtværdige Forſøg;“ men naar en Sjæl ikke kan finde ſin Plads i Verden, naar den fortærer ſig ſelv i uop- hørige Kampe, da leer Verden og forøger koldſindig Kvalerne ved at haane. Ligeſaa viſt ſom Manden og Sjælen ere ypperligere end Legemet, ligeſaa viſt er aandig Sorg, Sjælens dybe Smerte dobbelt ſaa tung at bære, ſom

legemlig Nød og legemlig Kvide. Er ikke en forladt isoleret Stilling en Ulykke, som netop opfordrer til hjærlig Deeltagelse, til venlig Imødekønnen og som aldrig burde kunne vække Latter eller Spot og Haan. Og hvor findes et Bæsen saa uendelig ene, saa grændseløs forladt, som en gammel Pige? Og hvor særdeles Mange troe dog ikke at have Ret til at spotte den gamle Pige. Naar der alt er sagt om Manden*): — „Egteskabet er Livets og Tilværelsens skønne Midte, et Centrum, der reflecterer lige saa dybt som det er høit; der forraader en Habensbarelse, der i sin Forborgenhed forraader det Himmelske“ — om Manden, der dog har saa uendelig mange Interesser, der er Statsborger, som har store Pligter mod Fødelandet og Samfundet — og jo flere Pligter, jo større Ansvar; jo mere Glæde og Lykke, det er et Maal at stræbe efter, det er et Kald at leve for — men naar saaledes Egteskabet indeholder saa uendelig Meget for Manden, hvilken ubyre Ulykke maa det da ikke være for Kvinden ikke at have opnaaet det? for Kvinden, der dog kun har naaet sin Bestemmelse, naar hun bliver Hustru og Moder. Synet af en gammel Pige burde vække Bæmød og ikke

*) Stadier paa Livets Vej.

atter: er det da hendes Skyld, at hun staaer ene? er det da afgjort, at hendes Hjerte er koldt, fordi hun ikke har kunnet vække Kjærlighed? Hvorfor skal hendes smaa Svagheder absolut frembæres og latterliggjøres? Har andre Kvinder da ikke ogsaa Ufuldkommenheder og Mangler? Er virkelig enhver gift Kone et Indbegreb af al tænkelig Elskværdighed? O Verden, hvor Du er uretfærdig! Du dømmer, ja fordømmer Den, Du ofte ikke kjender eller forstaaer; ubarmhjertig overvælder Du Den med Spot og Haan, som maaskee kun behøvede et hjærligt Ord, en hjertelig Imødekommen for ved sin Godhed og Blidhed at forbause endog Dig, for at vise Dig, at selv en enestaaende Sjæl kan rumme Skatte af Omhed og opoffrende Kjærlighed. Al!"

tilføiede hun, idet hun et Dieblik lod Hænderne synke kraftesløs ned og derpaa uvilkaarlig foldede dem som til Bøn, „af! den største Ulykke ved at blive feilagtig bedømt, er dog den, at det frister til at overvurdere sig selv. Følelsen af den lidte Uret, af Bedømmelsens Uretfærdighed, af det Ubegrundede i Betyldningen bringer til at glemme de virkelige Feil, eller idetmindste til at see dem i et meget formildet Lys;" hendes Hoved sank endnu dybere ned mod Brystet, af hvilket et

smerteligt Suk opsteg og hun tabte sig atter i Veemod og Smerte.

Stakkels blide Skabning! Den Uretfærdighed, hvorunder hun sukede, medførte uendelige Sjælekampe for hende; naar hun opdagede det mindste Spor af Uvil- lie eller Brede i sin Sjæl over en lidt Krænkelse, frygtede hun altid for at gjøre Den Uret, som havde krænket hende, at dømme Denne for strengt og sig selv for mildt. Saaledes hensneg hendes Liv sig i en evindelig Sorg, i uophørlige Sjælekampe. Med feberagtig Uro spejdede hun i hvert Blik, der mødte hendes, om det ikke indeholdt en skjult Ironi; hver Samtale gjentog hun i Genrum for sig selv, for at udfinde om den ikke indeholdt en dulgt Haan, en bitter Satire, en fornærmende Spot, en krænkende Allusion til „Peber- møen;“ naar hun da havde udfundet Det, hun saa æng- stelig søgte og dog saa meget frygtede for at finde, gjorde hun sig de bitterste Bebreidelser for Mistænk- somhed og led Selvanklagens meest martrende Kvaler. O Verden, kunne Du læse i Hjerterne, kunne Du for- staae en Sjæls inderligste Tanker, hvor ofte blev Din Dom da ikke en ganske anden!

Den emanciperede Kvinde.

Menneskene ere dog urimelige. De bruge aldrig de Friheder, de har, men fordrer dem, de ikke har. De har Tankefrihed, men fordrer Ytringsfrihed.

Jeg mangler overhovedet Taalmodighed til at leve. Jeg kan ikke see Græsset groe, men naar jeg ikke kan see det, saa gider jeg slet ikke seet derpaa. Mine Anskuelser ere flygtige Betragtninger af en „fahrender Scholastiker,“ der i største Hast styrter gennem Livet. Man siger, vor Herre mætter Maven før Dinene; det kan jeg ikke mærke: mine Dine ere matte og kjede af Alt, og dog hungrer jeg.

S. Kierkegaard.

Leve Emancipationen! Leve den emanciperede Kvinde! Günstige Læser! kast ikke saa fortørnede Blikke til disse stakkels Blade! Lad ikke disse Udraab vække din Brede! har Du havt den elstværdisge Taalmodighed at følge mine Tankebilleder til dette sidste,

vilde jeg dog høist nødig skilles fra Dig i Uvenskab, jeg haaber ogsaa, at dette ikke vil skee, dersom Du blot vil læse videre. Du skal see, Emancipationen er ikke saa slem, som man har villet gjøre den, tværtimod, det gjælder kun at opfatte den paa rette Maade og jeg haaber, at dette er lykkedes mig; jeg haaber derfor, kjære Læser! at faae den Glæde at forsone Dig med Emancipations-Ideen og bringe Dig til med mig at udraabe: leve Emancipationen! Leve den emanciperede Kvinde! men for at naae dette mit Maal, for at bringe Emancipationen i Anseelse, maa jeg først og fremmest henvende mig til Eder, kjære Søstre! thi uden Eders Bistand kan jeg jo dog Intet udrette, men med Eders Hjælp, o, da er Seiren vis!

Altsaa, mine Damer! vi ville tænke over Emancipationen. Vel veed jeg, at speculative Betragtninger ere ialmindelighed ikke yndede af Damerne, men da dette jo tildeels er en Modesag, vel maaskee un peu passé, men dog langt fra ikke hors de saison, haaber jeg at finde beredvillige Ører. Hvad er Emancipation? der er bleven talt og skrevet saameget frem og tilbage om den Sag, at det er vanskeligt nok at sige hvad den er, maaskee det bedst vil lykkes ved at sige hvad den ikke er. Er Kvinden bleven emanciperet, dersom hun

opnaaede at faae Tilladelse til — uden noget juridisk mandligt Formynderskab — at sælge Smør, Lys eller Sæbe? sikkerlig ikke! Saa materielt ville vi dog ikke opfatte Emancipations-Ideen. Var det Emancipation, hvis det blev Skik og Brug, at Qvinden friede selv? Hvilken Chance! at risquere en Kurv, det var en skøn Gevinst, nei det kan ikke være Meningen. Utilfredshed med Livsforholdene har man villet udgive for Emancipation, dette er en uhyre Misforstaaelse. Denne Undervurdering af de Goder man besidder, denne uroelige Higen efter Det, man ikke har, denne Utilfredshed med de Forhold hvori man lever og som den menneskelige Forsængelighed saa gjerne vil fremstille, som var det fordi man stod høiere, fordi man stod over sine Forhold, at man er utilfreds med dem, medens det netop er et Beviis paa, at man staaer under dem, da man ikke har formaaet at være deres Herre; thi var det end umuligt at forandre dem, maa man dog kunne beberste deres Indflydelse paa Sindet, naar man vil have Ret til at sige, at man staaer over dem. Dette er altsaa ikke, og kan ikke være Emancipation. At emancipere sig er paa dansk: at frigjøre sig; men naar man lader Forholdene indvirke paa sig, har man ikke frigjort sig fra dem, tværtimod er man under

deres Herredømme og netop derfor kan man maa-
ske finde det frieste Menneske omsluttet af et Fæng-
sels Mure.

Da nu den haardeste Trældom, hvorunder et
Menneske kan sukke, er dets egne Lidenskaber; det
tungeste Nag, der paalægges det, dets egne Feil og
Lyder, dets egen Mangel paa Selvbeherkselse, saa vil
den sande Frigjørelse bestaae i at afkaste dette Nag, i
ikke at bøie sig under denne nedværdigende Trældom.
Vi ville forjage hver Hobmod's Tanke, naar den op-
staaer i vort Sind, den gustne Avind, den blege Mis-
undelse, den gestjæftige Nysgjerrighed, den pjattede
Sladderagtighed, den fule Bagtalelse, den skadefro Lyst
til at underlægge enhver Handling, hvis Motiv vi ikke
strax kunne forstaae, en ond Bevæggrund, den smudsig
Gjerrighed, den lave Falskbed, det nedværdigende Hyl-
leri, den barnagtige Forfængelighed, det bestige Sind,
hvori Breden vækkes ved den mindste Modsigelse, den
iiskolde Egoisme, som dræber hver god og hjærlig Fø-
lelse, kort alle disse mange Lyder, vi Alle meer eller
mindre ere undergivne, ville vi stræbe at bekjæmpe. —
Hvorledes, mine Damer! seer jeg ret? Høist fortørnet
smaa de Deres smaa Hænder sammen og udraabe:
„nei, dette er for galt! slige store, hæslige Feil have

vi isandhed ikke, vel have vi Alle Smaafeil, men saa slemt er det rigtig ikke." Vi vil se! Lad os foretage en lille Analyse. Na aee det ikke bliver saa meget opmuntrende, men interessant er det da idetmindste at granske i sit eget Sind; dog, kjære Søster! da jeg ønsker at vinde Dig for min Idee, da jeg haaber at erbyrve mig en Medhjælperinde i Dig til dens Realisation, vil jeg ikke fortørne Dig ved at være for nærgaaende, jeg vil derfor tale i Billeder, stolende paa, at Din egen Skarpsindighed, Din egen Retfærdighedsfølelse vil bringe Dig til at bekjende for Dig selv: at Du maaskee dog en enkelt Gang kunne have tænkt eller følt noget Lignende. Lad os da holde os til disse saakaldte „Smaafeil," der neppe ere saa uskyldige, som man ønsker at give dem Udseende af, naar Du vil betragte dem med et alvorligt Øie, kjære Søster! vil Du vistnok indrømme mig, at der ikke kan gives dem andre Navne end de, som nys forskrækkede Dig saa meget. Lad os betragte et Val: her aander Alt Glæde, Tilfredshed, Lykke, altsaa maa alt det Dæmoniske, der kan være i det menneskelige Sind, mindst fremtræde her og jeg kan saaledes ikke blive beskyldt for at have valgt en særdeles fordeelig Situation.

See den smukke unge Pige hist, hende med de straalende Dine, hvad mon det er, hun tilhvisker sin Naboerske? Det maa vistnok være meget morsomt, eftersom de Begge lee saa fornøiede, vi ville lytte.

„Gouterer De, de Bloddraaber hvormed Frøken N. N. har prydet sin Kjole?“ lad os betragte det Toilette lidt nærmere, der har givet Anledning til denne „glimrende“ Bittighed, som vakte saa megen Latter. Frøken N. N. er iført en blændende hvid Kjole, der ned foran var besat med ganske smaa hvoirøde Knapper samt Livbaand og Skuldersløiser af samme Farve, denne nationale Pynt — hvoirødt og hvidt ere jo de danske Farver — klædte hende allerkjæreste og harmonerede ypperligt med hendes mørke Haar og klare, men noget sydlandske Teint. Mon ikke lidt Misundelse, over at Frøken N. N. tog sig saa fordeelsagtig ud, skulle have dicteret denne satiriske Bemærkning? Hvor deeltagende Frøken A. seer ud, idet hun taler med Frøken B., som ogsaa synes meget alarmet, hvad mon der giver Anledning til saa megen Beklagelse? Frøken A. gjør Frøken B. i en meget bedrøvet Tone opmærksom paa, at den stakkels Frøken C. nu sidder over for tredie Gang paa dette Bal. Mon denne Bedrøvelse virkelig er oprigtig meent?

neppe! dersom det isandhed gjorde hende ondt, at Frøken G. sad over, vilde hun ikke have omtalt det og ved at hendrage Opmærksomheden derpaa, forøget Ubehageligheden. Nei, det var lidt Skadefrohed over Frøken G.'s Fiasco hyklerisk indhyllet i usand Beklagelse. „Har De hørt, hvad man fortæller,“ siger Fru D. til Fru G., „at Frøken F. tværtimod Forældrenes Ønske har forlovet sig med Lieutenant G., et Lieutenants Parti! man kan ikke undre sig over Forældrenes Misbilligelse, men at den unge Pige ikke viser mere Lydigbed, forundrer mig, dog hun er et forkjælet Barn, som altid har gaaet efter sit eget Hoved. Men sandt er det, for der blev mig fortalt idag, at han følger hende til hendes Sångtimer, og jeg har selv bemærket, at han i den sidste Tid gaaer næsten daglig der forbi og hilser op.“ Hvilken skjon Forening af Nygjerrighed og Sladderagtighed!

Var det nu end at gjøre vort eget Indre til en Pandora-Øske, dersom vi paastode, at det rummer alle disse Feil, kunne vi dog ikke nægte, at vi hver især have nogle af dem, Nogle færre, Andre flere, men see, kjære Søster! det er disse Feil, vi vil emancipere os fra, vi vil aflægge dem, eller vi vil idetmindste stræbe derefter; thi det er et Maal, der er uendelig vanske-

ligt, ja i egenligste Forstand umuligt at naae, men derfor vil vi ikke tabe Modet: en fast Villie kan gjøre Underværker. Stadig, uafbrudt Dpmærksomhed paa os selv, er den første Betingelse for at kunne haabe et lykkeligt Udfald; hvor ofte kan en Feil ikke synes overvunden uden at være det: den Fjende vi troede besejret, er det ikke, men har kun skjult sig for en Tid, for atter i et ubevogtet Dieblis at reise Hovedet med ny Styrke. En fornyet Kamp skal begyndes og en saa meget tungere, som vi have tabt Tilliden til vore egne Kræfter, vi have seet, at den Seier, hvortil vi engang glædede os, kun var en indbildt, og vi tør derfor ikke stole paa denne Gang at blive heldigere. Dog bør vi ikke tabe Modet, at mistro vore egne Kræfter, leder til et ligesaa uheldigt Udfald, som at overvurdere dem. Det Første bringer os til mismodig at opgive det Hele, af Frygt for, at det dog ikke vil lykkes, det Sidste leder til Mangel paa Dpmærksomhed for vort eget Indre, idet vi troe Faren ringe og Seiren let; uafbrudt, ufortroden Dpmærksomhed paa os selv og Fortrøstning til den Hjælp, som aldrig svigter en sand og alvorlig Anstrengelse for det Bedre, vil og maa dog tilsidst lede til dette store, dette vanskelige Maals Opnaaelse. Derfor vil vi

tryk sværge til Emancipationens Fane og sætte en Hæder og Ære i at være emanciperede Kvinder.

Mivel, kjære Læser! er det lykkedes mig at for-
 sone Dig med Emancipations-Ideen? Jeg haaber
 det! Tænk Dig, dersom denne Emancipation reali-
 seredes! hvilke elskelige Hustruer! hvilke udmærkede
 Mødre! hvilke fortræffelige Søstre! hvilke elskværdige
 Døttre! isandhed Jorden blev et Paradis og den ene
 Halvpart af dens Beboere bleve næsten Engle — dog
 — maaskee Du frygter, at den anden Halvpart ville
 komme til at staae for meget i Skyggen? Frygt kun
 ikke! deels staaer det jo Enhver frit for selv at for-
 søge en Emancipation i samme Aand, og deels —
 bliver Faren vel neppe meget truende.

